

žena **SLOVA**

6
1973

**PANE,
CO
CHCEŠ
ABYCH
"CINIL?"**

SK.9.6.

TRI VECI

Po smrti istého kazateľa našli v jeho poznámkach toto:
Tri veci,

- které máme milovať:** zmužilosť, láskavosť, pravdu,
- které máme nenávidieť:** ukrutnosť, pýchu a nevďačnosť,
- o ktoré máme prosiť:** viera, pokoj, čisté srdce,
- kterých sa máme chrániť:** lenivosť, ohováranie a prázdnne reči,
- nad ktorími máme vládnúť:** náladu, jazyk a spôsob života,
- na ktoré máme myslieť:** život, smrť a večnosť,
- na ktoré nemáme zabudnúť:** Pán Ježiš bol pre nás na križi, teraz je pre nás na tróne, a pre nás príde,
- za ktoré máme d'akovat:** odpustenie hriechov, večný život a ospravedlnenie,
- které si máme pripomínať:** s Kristom sme zomreli, s Ním žijeme a spolu s Ním budeme kraľovať,
- o ktorých máme premýšľať:** svet nás pozoruje a súdi, veriaci si o nás robia úsudok, Pán nás bude hodnotiť pred súdnou stolicou.

několik NEJ...

Velkému řeckému filozofovi, Thalesovi z Milétu (nar. kolem r. 640 př. Kr.), jistý sofista položil nejobtížnejší otázky, které zodpověděl takto:

1. Co je ze všech věcí **nejstarší?**
— **Bůh**, protože byl **vždycky**.
2. Co je ze všech věcí **nejkrásnější?**
— **Vesmír**, protože je to dílo Boží.
3. Co je ze všech věcí **největší?**
— **Prostor**, protože obsahuje vše, co bylo stvořeno.
4. Co je ze všech věcí **nejstálejší?**
— **Naděje**, protože zůstává v člověku, i když všechno ztratil.
5. Co je ze všech věcí **nejlepší?**
— **Ctnost**, protože bez ní není nic dobrého.
6. Co je ze všech věcí **nejrychlejší?**
— **Myšlenka**, protože za méně než minutu může doletět na konec vesmíru.
7. Co je ze všech věcí **nejsilnější?**
— **Nutnost**, protože kvůli ní se člověk vystaví i nebezpečí života.
8. Co je ze všech věcí **nejsnadnější?**
— **Dávat rády**.
9. Co je ze všech věcí **nejobtížnejší?**
— **Poznat samého sebe**.

připr. -stu

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

Ktorých predzvedel... tých aj oslávil

Lebo ktorých predzvedel, tých aj predurčil za súpodobných obrazu svojho Syna, aby on bol prvorodený medzi mnohími bratmi. A ktorých predurčil, tých aj povolal, a ktorých povolal, tých aj ospravedlnil, a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.

Rimanom 8:29, 30

Prvým krokom v spasení veriaceho je jeho **predzvedenie**. Toto slovo sa v Novom Zákone vyskytuje sedemkrát. Vo dvoch prípadoch znamená jednoducho „vedieť vpred“ (Sk 26:5 a 2Pt 3:17). V ostatných piatich prípadoch má hlbší význam. Jedným z nich je Sk 2:23, kde slová „rada“ a „predzvedenie“ týkajú sa toho istého činu Boha, keď — ako výsledok cielovedomého posúdenia, ktorého účelom bolo stanoviť hranice určitej veci — určil veriaceho pre spasenie predtým, než bol stvorený vesmír. Slovo „**vyvolil**“ v Ef 1:4 **hovorí o tom istom akte**. (Citateľ nech si láskavo všimne širšie rozvedenie tohto predmetu v 3. čísle našho časopisu, str. 52, roč. 1973).

Sochár mal nádherného syna. Vo svojej galérii mal veľa sôch, ktoré vytiesal z granitových balvanov počas svojho života. Ale teraz sa rozhodol, že bude mať skupinu sôch, ktoré všetky budú vytiesané podľa podoby jeho syna. A tak ide do kamennolomu a po uvážení vyberá si niektoré veľké bloky granitu, ktoré kamenári vymili zo steny. Niekoľko by mohol diviť jeho voľbe, lebo tiež balvany zdajú sa byť zo všetkých najmenej vhodné. Sú zvrásnené nečasom, vyblednuté, rozpukané.

Vo večnosti predtým, než bol stvorený vesmír, Nebeský Sochár mal vo svojom srdci úmysel vytvoriť určitý počet sôch podľa podoby svojho Syna, nie vytiesať z granitu, lež vypodobiť ich zo žijúcich osobností. Nepovšimnul si padlých anjelov (Žd 2:16), ale si zvolil podradnejší materiál, stratené ľudské bytosti, plné hriechu, vzburg proti Nemu, zvrásnené a narušené smrteľnými následkami konania zlého. Vybral si materiál zo všetkých najmenej slibných. Jeho meno sa väčšimi preslávi vyvolením prachu zo zeme, do ktorého vdýchne dych života (1M 2:7) a vypodobením tohto podradného materiálu do obrazu svojho Syna, než ako keby bol na spasenie vyvolil anjelov. V dokonalej spravodlivosti ponecháva stranou padlých anjelov a v nekonečnej milosti vyvoluje si padlé ľudské bytosti.

Ked' si sochár vybral granitové bloky, na každý z nich pripevnil označenie: „**Má byť prirodobnený obrazom môjho syna**“. Mal veľa blokov granitu z onoho kamennolomu, niektoré z nich sa majú použiť na ten, iné na onen účel. Ale tie, ktoré označil týmto nápisom, majú sa ponechať oddelené. Boli vybrané iba pre tento jediný zámer.

Tak Nebeský Sochár, vyznačiac niektorých spomedzi stratených hrievníkov pre podobu svojho Syna, predurčil ich k tomuto nádhernému cieľu. Slovo „predurčiť“ pochádza z gréckého slova, ktoré znamená „vopred vytýciť hranice, vytýciť limit niečomu“. Po tom, čo Boh predzvedel hrievníka, uprevnil naňho onen nápis. Takýto hrievník je teraz zachovaný presne pre tento účel, a žiadnený iný. Toto je význam gréckeho slova, prekladaného ako „predurčený“ (predestinovaný). Je to to isté slovo, ktoré sa prekladá tiež ako „určený“ v Sk 2:23.

Po tom, čo si sochár vybral v kamennolome svoje granitové bloky a označil ich uvedeným nápisom, vrátil sa do svojho domu a poslal svojich mužov s veľkým vozom a potrebnými mechanizmami, pomocou ktorých balvany dopravia do jeho dieleňa. Práve tak, po tom, čo nás predzvedel, t. j. čo nás vyvolil pre určité poslanie a čo nás predurčil, t. j. označil nápisom „**Má byť prirodobnený obrazom môjho syna**“, ktorý (nápis) zodpovedá požiadavkám a normám predzvedenia. Nebeský Sochár nás povolal. Toto grécke slovo sa používalo v 1. storočí ako technický termín v súdnicstve a značilo „úradné predvolanie“, ako to je v prípade, ked' sa pred súd predvolá svedok. To slovo tu značí viac než iba pozvanie. Je to nebeské predvolanie. Ten, kto je predvolaný, je uspôsobený toto predvolanie uposluchnut, a to nie proti svojej slobodnej vôle, ale v súlade s ňou, s vlastným súhlasm. Je to účinné povolenie. Ten, kto je povolaný, vždycky povolenie prijíma. „Lebo ste milosrou spasení,“ totiž tou konkrétnou milosrou, ktorá je udelená a činná pre Golgotu, „a to nie zo seba, je to dar Boží,“ slovko „to“ sa v gréckom teste NZ nevzťahuje na slovo „viera“, ale na predstavu „spasenia“, ktorá v kontexte (Ef 2:8) dominuje. **Spasenie je celé z milosti**. Viera, ktorou si privlastňujeme Spasiteľa, je daná Bohom a je zahrnutá v pripravenom

spasení. Takže povolanie Nebeského Sochára je nebeským povoláním, ktoré je vždycky prijaté tým, kto bol povolený.

Ked' má sochár vybraté bloky granitu vo svojej dielni, začína na nich pracovať. Tu sú, zvrásnené, nepravidelné, drsné, neforemné. Prichádza návštěvník. „Chcete azda povedať, že tento úbohy materiál použijete na sochy, zobrazujúce vášho syna?“ „Áno,“ odpovedá sochár, „nachádzam oveľa viacie uspokojenia a slávy v tom, keď používam podradný materiál a mením ho na vynikajúce dieľo! A koniec-koncov vy mierite svojou kritikou na tieto hrubo opracované balvany. Ja ich pri svojej práci nevidím. Mám pred zrakom hotové dielo, a to bude dokonalé. Vy nekritizujete obraz môjho syna, ale iba tieľo neotesané balvany. No ja som tu pre ich ospravedlnenie, lebo ich vidím ako dokonalých, už pripodobnených obrazu môjho syna. Vo svojej odbornej povesti sochára prevzal som zodpovednosť za voľbu takéhoto materiálu. Ak v dôsledku toho utrpí moja povest, nemôžem si pomôcť. Robím to kvôli konečnému výtvoru a kvôli sláve môjho mena, ktorá mi z toho vzde."

Tak Satan vstupuje do dielne Nebeského Sochára a vznáša obvinenia proti svätým. Aki sú len nedokonalí, akí slabí, akí neverní, akí náchylní hrešíť. Ale on sa diva iba na nedokončený výtvor. Jeho obvinenia nie sú také účinné, ako by sa zdali, lebo Nebeský Sochár odpovedá: „Tvoje obvinenia môžu byť všetky pravdivé, ale ja sa nedivím na materiál, na ktorom pracujem, lež na hotové dielo. Za ich hriechy bolo zaplatené, boli odstránené na báze Božej spravodlivosti. Vidím každého svätého už teraz dokonalého, bezhrievného, žiariaceho všetkou nádherou môjho jednorodeného Syna.“ Tak nás Boh ospravedlňuje. Jeho Syn je naša spravodlivosť, naša krása, naša ozdoba.

Sochár pokračuje vo svojej práci, deň po dni otesáva granitový blok. Výčnelky sa odstraňujú, miznú neopracované miesta. Zvrásnené plochy sa vyhladzujú. Balvan nadobúda črtu sochárovoho syna. Ale sochár sa nediví na nedokončený kus kameňa pred sebou; za jeho drsnými hranami a vetrom ošľahaným povrchom sa pred jeho zrakom vynára obraz jeho syna.

Boh nás predvedel, predurčil, povolal, ospravedlnil a oslávil. My sme v Jego očiach už oslávení. Nebeský Sochár vidí hotové dielo, ako nás v procese posvätenia, totiž práce Ducha svätého, postupne mení do obrazu svojho Syna. My sme v Jego očiach už oslávení. Jedného dňa budeme skutočne takými, akými nás On vidí už teraz pri svojej práci na nás. V zlomku času, pri zatrúbení poslednej trúby, budeme premenení, div oslávenia zavŕší dielo, ktoré začal proces posvätenia (1Kor. 15:52), a potom „budeme Jemu podobní, lebo Ho budeme vidieť tak, ako je“ (1J 3:2).

Hriešnik, spasený z milosti, premenený do obrazu Syna Božieho – to je majstrovské dielo Nebeského Sochára.

K. S. W. (-mk)

NAŠE SKÁLA

V Mojžišově řeči k synům Izraelovým na rozloučenou je zvláštní verš: „Neboť vaše skála není jako naše Skála“ (Dt 32:31). Mojžiš byl nyní starým mužem. Byl otcem, 40 let vůdcem izraelského lidu. Starší generace byla mrtva. Ti, s nimiž se loučil, byli mladí lidé, nová generace. A Mojžiš využil příležitosti, aby je varoval před falešnými bohy, kteří by mohli zaujmout místo pravého a živého Boha v jejich srdcích.

Proč použil Mojžiš výrazu „Skála“? Pro něj to byla nejsamořejmější věc na světě. Čtyři desítky let neprozili Izraelští jinak, než pod skálou! Dobré věděli, co je to skála, a proto rozuměli slovům Mojžišovým: „Vaše skála není jako naše Skála“.

A jaké jsou to dnes „skály“, kterými človek chce zaměnit pravého, živého Boha?

Mnoho lidí staví svůj život na skále mamonu. Přesto, že žijeme v době vysokého životního standardu, jaký dříve svět neznal, mnozí jsou nespokojeni. Chtějí víc, ještě více, co nejvíce! Ale Pán Ježiš řekl: „Nemůžete sloužit Bohu a mamonu!“ Bohatství činí člověka osamoceným, bojácným. Kdo učiní zlato svým bohem, toho žívý Bůh ponechává vnitřně prázdným.

Georg B. Shaw jednou řekl: „V životě jsou dvě tragédie: jedna, když nedosáhne toho, co jsme si toužebně přáli; druhá, když se nám toho dostane!“ Dvě tragédie: nesplněné přání a splněné přání. Na Západě se mnoho mladých lidí

bouří i proti přebytku. Odmitají bohatství, a přece upadají do druhého extrému – mravní bídę.

Jiní staví svůj život na skále žádostí, rozkoší, radovánek. Lidé vyhledávají nové a nové senzace, ty staré již nepřitahuji. Dnes jsou moderní automobilové závody, závody aut na mořském pobřeží, sněžné vozy, vodní lyže a jiné, od čeho si člověk slibuje nový zážitek. Pro tisíce lidí se staly sexuální výstrelky novým životním stylem, jak tomu bylo ve starém Řecku nebo v Rímě. Mnozí se oddávají nebezpečným drogám, zvláště pro požitek z nich a pro únik ze skutečnosti. Bible varuje před žádostmi těla, očí a pýchou života. To není z Boha. Ale je zde radost, trvalá, zůstávající, která není závislá na vnějších okolnostech nebo na citech. Je hluboko uvnitř člověka a přichází od Božího Ducha. Znáte ji?

A jak je to se skálou vzdělání? Měli bychom si osvojit tolik vzdělání, kolik je jenom možno. Ale ani vzdělání nesmíme udělat našim bohem. Potřebujeme vzdělání nejen pro rozum, tělo, ale také pro ducha. Potřebujeme duchovní vzdělání. „Bázeň Boží je počátek moudrosti“, a také počátek vzdělání. Pečujme o to, aby naši skálou byl Bůh!

Také religiosita může se stát bohem. Síli zájem o okultismus. Dábel existuje, jscou démoni s nadpřirozenými schopnostmi. Dábel často kopiruje (imituje) Pána Ježiše takovým klamným způsobem, že se nedá téměř zjistit rozdíl! Proto potřebujeme studovat Bibli a učit se nazpamět veršům. Pán Ježiš sám použil Pisem, aby přemohl d'ábla.

Co je tedy naši Skálou? Žádná viditelná hora na této zemi. Tou Skálou je Bůh sám... On je Skálou, do které máme vložit svou důvěru. On je Skálou obrany, záštity. Jestliže Jemu důvěrujeme, pak On nám pomáhá nestrádat. Tato Skála je vysoká. „Ved' mne na skálu vysokou“, volá žalmista. Jsme vysoko, máme přednost, jakou nemá nikdo. Křesťan může říci, na co onemocněl svět a co ho může uzdravit. Máme vysokou rozhlednu!

Bible také říká, že Skála je naši záchrana. Mluví o rozsedlině skalní, skrýši před bouřemi života. Naše Skála je základem – a jiného nikdo nemůže položit – a ten jest: Ježiš Kristus!

Pán Ježiš vyprávěl nezapomenutelnou historii o dvou mužích, z nichž jeden vy stavěl dům na skále a druhý na píska. Když přišly bouře, první stál pevně, obstál, druhý padl. Na jaké skále stavíte svůj život? Dokonce ani dobrý a spořádaný život není dostačujícím základem, na kterém bychom mohli stavět. Kristus je potřebný! On je naši Skálou. Jiné skály se zřítí a spadnou, ne však Kristus. Je On vaším Pánem, Mistrem a Záchrancem? Udělali jste JEJ vaši skálou a vše bez váhání jste vložili na NĚJ?

Můžete to učinit ještě dnes.

B. Gr.
přel. -stu

BOŽÍ CTITELSTVÍ

I. VELKÉ ROZČAROVÁNÍ

Jaké rozčarování prožil David u humna Kidon (=oštěp)! Jak nemile ho Bůh překvapil a zranil svým nepochopitelným postojem, když pro „opravněné přidržení truhly Hospodinovy“ zabil jeho vlastního synovce – Abinadabova syna Uzu (1Pa 13:9, 10)!

Cožpak mohl Uza jako králem určený vozka jinak jednat, když byla ohrožena její stabilita? A proč stejně nenakládal s Filištinskými, kteří se jí tolíkrt dotýkali svýma „pohanskýma rukama“?

Jak nepochopitelná je Boží odpověď na upřímnou touhu Davida a všeho lidu vzdát Bohu pocut a vrátit Mu jeho první místo v osobních životech a v životě všeho Božího lidu – na rozdíl od poměrů, které v tomto smyslu panovaly za krále Saule? Proč je Bůh tak shovívavý k svým nepřátelům – odpůrcům a tak tvrdý k svým ctitelům?

Nemáš obdobné zkušenosti i ty, bratre, sestro? Nedostáváš obdobně odpověď Boží na svou upřímnou a opravdovou touhu a snahu Jemu se líbit? Nejsi zklamán Božím chováním tam, kde zcela „opravněně“ očekáváš Jeho požehnání? Nejen že mlčí k tvým chvalozpěvům, nepriznává se k tvé práci pro Něho, ale dává ti zakoušet nezdarem, zklamání za zklamáním, bolest za bolesti ... Jak to, že všecko, co konáš s nejlepším vědomím a svědomím, čím tak opravdově a nezíštně sloužíš, má tak nešťastný průběh a zcela opačný výsledek, než jsi očekával? Nežiješ také na „humné Kidon“ a neproniká také tvým srdcem „oštěp Davidovy hořkosti“?

Všimněme si však nyní, kolika chyb se dopustil David, i když o jeho upřímnosti k Hospodinu a horlivosti pro Hospodina není pochyb!

1. Ve své touze dát Bohu pravé místo v životě svém a celého národa se obraci o radu a pokyny ne k Bohu, ale od začátku se řídí vůli lidskou, reprezentovanou světskými mocenskými činiteli (v. 1).

2. Ve zdůvodnění svých pravých úmyslů s Bohem volí však:

- a) nepravý postoj pochybnosti místo víry („jestli to od Hospodina...“ v. 2)
- b) nepravé pořadí – nejprve „líbení lidem“, pak otázka „Božího libení“ – vůle Jeho (v. 2).

3. Pravý cíl cesty – „město Davidovo“ (=sídlo milovaného, Jeruzalém =sídlo pokoje) chce dosahovat nepravým prostředkem, který je pohodlný a hlavně – líbí se všemu množství (které je ochotno se k tomu účelu shromáždit od Nilu až do Emat)! (v. 3, 5, 7).

V takovém duchu a takovým způsobem se ovšem truhla Boží nevyzvedává z Abinadabova domu (=otec je ochotný), takže instituce vozků (Uza = Hospodin je síla, Achio = boží) je bezpředmětná a veškerá snaha po čtení Boha – byť bylo „ze vší síly“ lidské horlivosti – je prázdna a končí brzkým fiaskom! (v. 7–10).

Jaký to výstižný obraz lidské lehkováznosti a nezodpovědnosti v přístupu k Bohu a lidem nejen od Davida, ale i od jeho staršího bratra Abinadaba! Tento měl dvacet let času na zkušenosti s Boží truhou pod svou střechou, na poznání Božího kladného postoje k sobě a svému domu, oba jeho synové Uza a Achio vyřůstají v optimálních podmínkách Boží milosti, přízně a požehnání, aby posléze všichni tak málo porozuměli Bohu a Jeho srdci! Nejen David, ale i Abinadab nesou vinu a odpovědnost za Uzovu smrt – leč ani dospělý Uza není zcela bez své vlastní odpovědnosti před Bohem za světlo, které jím dal!

Tážme se, jak to vypadá s odpovědností starých v našich shromážděních a s rodičovskou odpovědností v našich křesťanských rodinách! A jak to vypadá s odpovědností našich dospívajících a dospělých dětí vůči Božímu světu a požehnání, které vzali skrze službu svých rodičů! O jakou to jde o chotu a v čem, o jakou to jde sílu a o či vlastnictví se tu ve skutečnosti jedná! Je v našich rodinách opravdová

ochotnost konat Boží vůli a Jemu sloužit? Je vskutku On tou životodárnu silou, která mocně ovlivňuje duchovní styl našeho rodinného života, zejména život našich dětí? Uvědomujeme si, že nemáme nic svého a že vlastně ani nejsme sami svoji, ale vše a každý v našich rodinách má být BOŽÍ – Jemu náležet, být Jeho vlastnictvím?

Tepře nyní můžeme obdržet a pochopit Boží odpověď na svůj povrchní postoj k Bohu a porozumět Jeho myšlení a jednání:

Projevy lidského nepochopení, lehkováznosti, povrchnosti, nevěry či vzpoury se Boha málo dotýkají u těch, kdož jsou vzdálení Jeho srdci! Zato je nesmírně citlivý na sebemenší projevy těchto záporných postojů u těch, kteří jsou blízcí Jeho srdci a kteří se Mu chtějí celym svým srdcem líbit – být Jeho pravými ctiteli!

Lid Boží v čele s Davidem se musel naučit, že k upřímnosti a horlivosti je nezbytná POSLUŠNOST JEHO VULE! Bez ní je všecko ctitelství pouze z těla a pro Boha nepřijatelné! Bez opravdového a hlubokého duchovního života v našich křesťanských manželstvích a rodinách je veškerá pocta Bohu a služba problematická a namnoze bezcenná.

Všimněme si nyní, jakým způsobem Bůh vychovává a přivádí Davida k poznání nezbytných podmínek pravého ctitelství podle svých Božích představ! Skrize ZKORMOCENÍ a BÁZEN!

Byla to smrt, která musela svým „oštěpem“ (viz Kidon!) zasáhnout Davidovo srdce a svým úderem donutit klas na onom „humně“ k vydání zrna! Vřdyť tato Uzova smrt byla:

1. Zjevením Davidovy viny v tragickém důsledku jeho vadného postoje, příkazu, opatření. Hospodinovu truhlu neměl převážet volským potahem na sebelepším voze a svěřovat transport podle svého uvážení svým příbuzným, kteří se domnívají, že „stabilita Boží“ je závislá na jejich osobách a jejich službě! A chtěl-li již Uza něčim posloužit – měl si hledět své věci: volu nebo vozu, nikoliv truhly! Její transport nebyl věcí pokolení Judova! Toto vše je vskutku přičinou zkormocení Ducha Božího a tedy i Jeho zásahu do Davidova života, aby i David byl zkormocen!

2. Zjevením Boha v takovém světle, v jakém Jej David dosud nikdy nepoznal – v Jeho svatosti, nedotknutelnosti, majestátu! Ano, s Bohem si nelze zahrávat, ani s Ním smlouvat – On chce buď všecko, nebo nic! Jemu nelze klást žádné podmínky, k Jeho vůli nelze mít žádné výhrady. **Kdo chce vskutku být Jeho ctitelem, musí poznat Jeho majestát, Jej samého! Bez této zkušenosti s Ním nelze o ctitelství hovořit! Zde je důvod pro bázeň Boží v Davidově životě!**

Jaký to nyní obrat v Davidově myšlení a vztahu k Bohu! Ta tam je jeho předchozí horlivost a nadšení! Nyní se již vůbec neodvážuje manipulovat s truhou Boží a plně si uvědomuje svou naprostou nehodnost a nepřipravenost mít ji „ve svém městě“!

Nevíme přesně, co Davida vede k tomu, aby truhlu umístil právě v domě Obededomu (=Edomovi slouženo) Gittejského (=od slova „lis“), ale zdá se, že pro jeho příslušnost k pokolení Levi a že nějakým způsobem sehrál kladnou úlohu v této situaci Davidova duševního sevrění. O postoji Obededomu a jeho domu k Hospodinu svědčí zřejmé požehnání Boží nejen pro všecky osoby v něm, ale i požehnání všem Obededomovým věcem! (v. 14).

Jaké požehnání na rozdíl od ducha formální zbožnosti Abinadabova domu je tam, kde muž koná i ve své vlastní rodině svou „levitskou službu“ Bohu, kde nalézá „truhla Hospodinova“ – Pán Ježíš Kristus – své pravé místo! Význam Obededomova jména však ukazuje též na „službu Edomovi (Ezau)“ – reprezentanta lidí, spoutaných pozemskými věcmi! Opět je zde připomenuta – tentokrát v kladném významu – zdravá křesťanská rodina jako základna pravého Božího ctitelství a veškeré služby našim neobraceným přatelům! Leč neodbočujme od Davida! On musí být nejen přiveden Bohem k analýze vlastních postojů a poucen o svých chybách skrze smrt svého synovce, ale i vyučen – musí získat duchovní kvalifikaci pro uskutečnění svého původního záměru!

V Uzově smrti a jejím pozitivním vlivu na Davidův nový přístup k Bohu, lidem a k sobě je nám nastíněn jeden z velmi důležitých rysů Golgoty. Ano, milý čtenáři, ty jsi svým od základu nesprávným postojem k Bohu – svou ignorací Boží a prosazováním své vlastní vůle – svými životními omyly a hříchy zavinil Ježíšovu smrt. Dokud

ti nešlo upřímně a celým srdcem o pravé Boží ctitelství, nikdy se tě hlouběji nedotýkala skutečnost Ježíšova utrpení na golgotském kříži, nikdy k tobě adresně nepromluvila. Jaká to úzasná Boží milost, když je hříšník zasažen touto mocí Golgoty a hluboce zarmoucen – ne nad utrpením svého Spasitele, ale nad hlubokostí své vlastní viny a odpovědnosti za tuto hroznou skutečnost, když pozná v Kristově kříži soud Boží sám nad sebou!

To je pravý zármutek podle Ducha, který mění tvůj od přirozenosti nesprávný – sebeospravedlňující a omlouvající vztah k sobě samému v odsouzení samého sebe!

Dále! V jakém světle se mi nyní jeví Bůh, když právě v Golgotě tak do hloubky obnažuje celou hrůzu zkaženosti mé lidské přirozenosti a současně mi zjevuje hrůzu svého svatého majestátu v tak nesmířitelném odporu k mým hříchům tím, že je tak tvrdě trestá na nevinném Kristu! Jaká je to moc, vylučující všecky dosavadní lehkovážné, nezdopovědné a povrchní postoje k Bohu, vylučující hřešení a zdržující před všemi unáhlenými a kvapnými činy neb tradičními formami lidské aktivity v „božím díle“ bez Boha!

David musel posléze poznat, že Bůh ani ve své „přísnosti“ neměl v úmyslu jej zahubit, ale z něčeho vytrhnout, vysvobodit – k něčemu vzácnému dovést. Musel poznat, že za něho, pro něho a kvůli němu zahubil „nevinného“ Uzu – že vlastně Bohu více záleželo na něm – Davidovi – než na Uzovi...

Jak úzasný a nepochopitelný je Boží vztah k tobě, když „ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za tebe Jej vydal“ (R 8:32), protože to nutně vyžadovala tvoje spásu, tvůj zájem – a tvůj nejvyšší zájem je zájem Ježiša!

Pravá bázeň Boží – bázeň podle Ducha – je mocí, která tě pevně vede k pravé moudrosti, k hledání Ježišových věcí, očekávání na Něho, mocí, která ti mocně zabráňuje v lehkovážnosti, nezdopovědnosti a v hřichu, která, ač hluboce zasahuje a rozechívá tvé nitro vědomím přítomnosti Božího majestátu, přece svou láskou vylučuje deformující vliv hrůzy a strachu!

Jen pravá Boží bázeň vytváří a přeměňuje tvůj od přirozenosti nevyvinutý a zdeformovaný vztah k Bohu v pravé ctitelství Boží.

Jak často vede v našem životě zármutek k „zklamání Bohem“, k zatvrzení, ba i vzpourě vůči Němu jen proto, že neumíme vše vidět a posuzovat skrze Golgotu, že neumíme uposlechnout Boží rady Mořicovu k uvržení označeného „dřeva do oných hořkých vod k jejich oslazení“ (Ex 15:23–25).

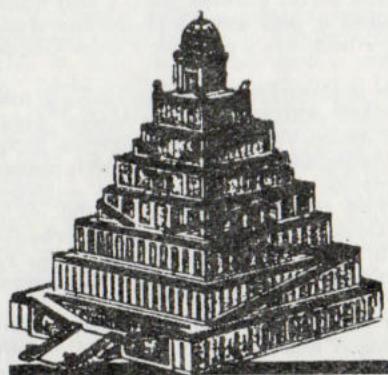
Blahoslavený David, že se při všech svých nedostatcích nechal VŽDY Bohem poučit, vést a vychovat, protože měl citlivé srdece a Boha se bál! A že posléze směl z Boží milosti uskutečnit svou upřímnou touhu po Božím oslavě! (viz 1. Pa 15!).

Chceš i ty, milý čtenáři, okusit něco z jeho požehnání? Pak i ty musíš jít cestou zkormoucení a Boží bázně...

(Pokračování Kk)

Babylonská věž

Nejméně 4000 let uplynulo od první stavby věže v Babylóně, jak je popisována v Genesis 11:1–9. A lidé se stále vracejí k této události. Před nějakým časem tuto otázkou rozvářil Erich von Däniken ve své knize *Vzpomínky na budoucnost*, když babylonskou věž zařadil mezi architektonické památky, které nemohli udělat lidé, ale návštěvníci z kosmu.

Ctenáři Písma vědí, že pojmen „Babylón“ se vyskytuje i v poslední knize Bible a že Bůh se opět v soudu obráti k tomuto „velkému městu“. V minulosti, přitomnosti i v budoucnosti Babylon mluví k lidem. Člověk nemůže na tuto tragédii zapomenout, a proto se zdá pro mnohé moudřejší přijmout versi Dánikenova.

Z babylónské věže nezůstal kámen na kameni. Napsledy ji bylo možno vidět v 5. stolteři p. n. l., když ji zčásti obnovil Nabuchodonozor, ale pak Alexander Makedonský ji dal rozebrat do poslední cihly. Chtěl ji znova vystavět, ale než se k tomu dostal, zemřel.

Podle archeologických vykopávek věž měla základnu v počátku vysokou 196 m a na způsob pyramidy o sedmi patrech dosahovala výšku 196 metrů. Druhé verze mluví o věži, jež tvorila součást babylónského chrámu na opačné straně Eufratu. Měla šest poschodi a na šestém byla údajně 15 m vysoká stojatina boha Baala (Marduka). Podle jiných pramenů věž měla výšku pouze 90 m, nebyla tvaru jehlanu, ale kuželet atd. Ještě zbyla otázka, zda věž v Babylóně je totožná s věží v Babeli, jak bylo město nazývano (Gn 11:9). Všechny prameny se shodují v tom, že se jedná o stejně město, jehož stavitelem byl Nimrod (Gn 10:10). Babel = zmatek podle biblického výkladu, Báb-il = brána boží podle původního smyslu v babylónštině.

Co nám tedy říká ona událost z Genesis 11?

Stavitelem města byl Nimrod, vnuk Chámu. Pokolení, jemuž zlořečil Noe (Gn 9:25). Pokolení, jež mělo sloužit potomkům Sema a Jáfeta. Proto ta vzpoura „abychom nebyli rozptýleni“ (11:4), aby se nemohlo naplnit zlořečenství. Je to vzpoura proti Bohu, proti Ježišovi a přikázání.

Stavba je pomníkem stavitele; čím je mohutnější, tím větší je jméno toho, kdo ji stavěl. Oni chtěli, aby věž sahala k nebi. To je vrchol pýchy, chlouby člověka. Co my dokážeme, jakou my máme sílu.

Postavením města s věží chtěli dát své říši střed, vybavený imponující velikostí a soustředěnou silou. Toto centrum bude ovládat celek a držet pohromadě, „abychom nebyli rozptýleni“. Místo autority Boží dosazují autoritu člověka.

Tím však Bible nekončí. Bůh promluvil, když míra vzpoury byla plna. On „sestoupil, aby viděl to město a věž“. Kolik ironie, jak nízká lidská domýšlivost! Bůh sestupuje a sráží dílo touhy po slávě a moci, která vystoupila příliš vysoko. Trestem je zmatek řeči, „aby jeden druhému nerozuměl“. Místo udržení jednoty a zábrany rozptýlení dochází ke ztrátě lidského společenství, bratrství, porozumení a k rozptýlení po vši zemi.

A nakonec dochází i ke splnění zlořečenství Noeho. Pokolení Chámoovo sloužilo ostatním. Babylon zanikl a není symbolem slávy, vítězství, moci lidského ducha, umění a techniky, i když na krátkou dobu opět v nové formě zazářil, ale symbolem pýchy, vzpoury proti Bohu, neposlušnosti a tím i lidské bidy. A tuto pečeť ponese až k poslednímu událostem na této zemi.

Když jsme se alespoň na chvíli vrátili do dávné minulosti, ať je pro nás poučením. Když nyní, jako věřící lidé, jednáme bez podrobení své vůle Bohu, bez bázně před Ním, pak se při nás projevuje sobectví, prospěchářství, pokrytectví. Snažíme se prosadit svou moc, názory i schopnosti, jen abychom vyvýšili své jméno. Jsou nám lhostejná Boží přikázání, Boží vůle. A Bůh musí zasáhnout. On se pyšným protiví, ale pokorným dává milost. Když On rozptýlí, vezme dary, službu, když On vylomí takovou větev z viniče, nikdo ji zpět nevsadí.

Nikdy se nesnažme vystavět „sobě město“ památník pro sebe, ale všechno jemu, chrám, v němž by bylo Ježišovo jméno vyvýšeno.

-jos

- **Dvě věci jsou stejně těžké: Mluvit o zásluhách přítomného člověka moudře a o chybách nepřítomného v lásce.**
- **Láska nikdy nepřestává. To, co pominulo, nebyla láska.**
- **Věřícímu je stále dobré. Když žije, je s ním Pán; když umře, je on s Pánem.**

Kapky z moře

SAMOTA

Některým lidem je samota břemenem. Možná většině! Očekávají uklidnění, radost, štěstí, povzbuzení od společnosti. Hledají věci tam, kde jich není. Samota jako by na ně padala. Nic neslibuje, nic nedává. Jenom lidé nevyrovnaní vyhýbají se samotě, boji se jí. Lidé, kteří nemají přátele, se kterými by mohli mlčet. Lidé, kterým mlčení nic nepovídá. Lidé, kterým je samota obrazem nicoty. Lidé, kteří neznají Boha.

Lidem hlubokých, bohatých duší, kteří dovedou udržovat vznešené přátelství se vznešenými, kteří dovedou hovořit s přáteli majícimi vysoké snahy, vysoké cíle, vysoké touhy, i když jsou od nich odděleni širokými oceány, lidem srdcí osamělých ve společnosti mělkých, je samota požehnáním. Nutností! Osvobozením!

V samotě zapomínáme na sebe snadněji než mezi lidmi. Srdce naše je přistupnější Božímu hlasu. Nikdo se nestaví mezi Boha a nás, nikdo nás neruší. Nebe se přibližuje na zemi!

Samota nás osvobozuje od vlivu všeho lidského, čini nás přistupnými všemu božskému v nás. Staví nás pod vliv Boží. Posiluje k životu, připravuje k práci mezi lidmi.

Pán Ježíš se uchýloval do samoty před každým velikým dilem. Vidíme Ho na pouště dříve než na „Hoře“, kde svým učením lásky zvrátil celý starý řád, vidíme Ho v Getsemance předtím, než se dává dobrovolně pribít na golgatský kříž, kde svou krvi zaplatil za hřichy světa. Je tedy samota připravová k činům.

Slovo Boží nám praví: „V utíšení bude síla vaše“. Je těžko se ztišit, podívat se do sebe a porovnat svůj život s měřítkem svatosti, daným nám Kristem, hledí-li někdo jiný, na nás kromě Boha. Je těžko přijímat to, čeho je třeba k povznesení naší duše, která má být nástrojem k povznesení jiných, stavit-li se společnost i milých přátele mezi nás a Boha, osvěcujícího naši mysl.

Nevyhýbejme se samotě! Važme si ji. Učme se vyhledávat ji, toužit po ni a milovat ji!

Na druhé straně zase se nesmíme domnivat, že obecenství s Bohem v samotě je smyslem našeho života. Bylo již podotknuto, že samota je připravová k životu, k práci, k činnosti. Do samoty se máme uchýlovat, abychom přijali silu, nadšení a lásku do svých srdcí a z přijatých darů, abychom, vymanivše se ze samoty, rozdávali těm, kteří mají srdce touhou po nich vyprahlá.

Mnozí se domnívají, že poklady jejich sily, nadšení, horlivosti, viry, naděje a lásky jsou nevyčerpateLNé, že z nich mohou brát a rozdávat do nekonečna. Nezapomínejme, že i v nejhlučší studničce se dostaneme ke dnu, nebude-li nový, stále čerstvý proud nahrazovat vodu, kterou jsme vyčerpali. Bůh chce způsobit a způsobi, abychom rozdávali do nekonečna, bude-li. On zdrojem, jemuž dovolime zaplavovat, osvěžovat naše srdece a dodávat to, co z něho bylo vyčerpáno.

A Bůh zaplavuje naše srdce svou milostí, moudrostí a láskou a všemi ostatními, k životu potřebnými dary, dovedeme-li být s Ním sami. Dovedeme-li v samotě po vznést srdci svých a myslí svých k Němu, s pokorným doznamením, že nic nejsme, nic nemáme, nic neumíme, nic nevím a že naše lásku proti Jeho je jako maličká, po jarní sprše zbylá louže na cestě proti nedozírným bezedným mořím.

Tehdy a jenom tehdy On učini naši samotu zdrojem požehnání pro nás i pro jiné kolem nás. Ať už jsme s Ním sami ve svém pokojiku, mezi čtyřmi stěnami, které často slýchají naše chvalopřevy, naše ponížené prosby, výlevy naši radosti i našeho bolu,

anebo v přírodě, kde každý keř, každý list, každé stéble trávy i po něm lezoucí brouček vypráví o Boží moudrosti, Jeho tvůrčí schopnosti a spravedlivé lásce.

Chceš poznávat svého Boha? Chceš slyšet Jeho hlas, rozmlouvat s Ním, milovat Ho, poznávat Jeho vůli a činit ji? Bud's Ním sám.

Jdi na toulku – sám!

A ve vůni borovic, v harašení dubového listí, při písni bilých břízek, při chlebové vůni do vysoka vyběhlého žitka, za chvění orosených trav, jak budeš cítit Jeho blízkost! Jak Mu budeš rozumět, jak Ho budeš milovat! A z tvé lásky k Němu vzroste nová, mocná touha:

„Sloužit Mu, vydat se Mu cele!“

Neboť není lásky tam, kde není dobrovolné služby a bezvýhradné oddanosti. A jakmile budeš hotov dát Mu všecko, budeš cítit Jeho blízkost dvojnásob. Pohled zalíbení Jeho na tobě spočine. Lidé budou daleko – ale Bůh bude blízko. Těsně u tebe, při tobě, vedle tebe, před tebou, za tebou, nad tebou, v tobě. Ve tvém srdci! A srdce zajásá a pozná pravý význam samoty:

Je v tom, abychom snadněji přijali do svého srdce Toho, jenž je Učitelem dokonalé lásky a poznavše Ho, stali se podobní Jemu!

-f-

Večernice, XI. 1930
opsáno se svolením – připr. D. Z.

vhodné SLOVO

Stalo se, že se jedna věřící sestra dostala do významného biblického rozhovoru s průvodčím autobusu, s nímž jezdila dvakrát denně. Tento namítl: „Vždyť nejsem zrovna nejhorší. Jsem takový, jakým mne udělala lidská společnost.“

„Dobrá“, dí ona paní, „ale má Bible říká, že všichni lidé zhřešili a nemají slávy Boží a odplata za hřich je smrt. Proto i vy potřebujete čist Boží slovo a podle něho se řídit.“

„Mám ještě dost času myslit na takové věci. Jsem mladý, zdravý, plný životního elánu.“

„Nu tak se jděte podívat na hřbitov, kolik je tam ještě mladších než vy.“

Když se tato sestra s ním loučila, přemýšlela, co by mu řekla ještě na závěr. Pohlédla na něho a varovně pronesla: „Pamatujte si, že není jedno, půjdete-li do bran věčnosti s Kristem nebo bez Krista“ A odešla.

Při odpoledním návratu z práce se ji ptá řidič autobusu: „Vy jste ta paní, která ráno odcházela s mým kolegou?“ „Ano, co má být?“ — „Je mrtev! Když přestupoval do autobusu, kterým měl odjet domů, naskočil špatně, spadl pod kola a byl přejet.“

To bylo smutné sdělení. Věřící sestra uvažovala, zda zemřelému vydala dostatečné svědectví.

Druhý den ráno se ji ptá nový průvodčí, zda to ona hovořila s jeho kolegou o náboženských věcech. — „Ano a vím už také o jeho tragickém konci.“ — „Ale možná, že nevíte všecko. Byl jsem u něho hned po úraze. Žil ještě asi půl druhé hodiny. Mám vám vyřídit, že odešel do bran věčnosti s Kristem. A také vám poděkovat.“ To sestrě nesmírně potěšilo.

Castokrát a rozličnými způsoby mluví Bůh k člověku, aby ho přivedl na cestu spasení v Pánu Ježíši Kristu! Jak jsme šťastní, že jsme našli a máme v Pánu Ježíši svou vnitřní vyrovnanost, svůj pokoj! Kdo jiný může dát útěchu člověku ve chvíli umírání než On a čím vzácnějším lze vůbec posloužit člověku, který „nevěda dne ani hodiny“, je ve svém životě stále obklopen smrtí, než Tim, který je vzkříšením a životem!

L. M.

vědání

Mistře dobrovitý
Jak dokonalé dílo jsi učinil
svět a v něm člověka

I mne jsi zformoval můj Stvořiteli

Dal's mi nohy

avšak musím vyznat

že ne vždy ochoťně jdu tam

kam mne posíláš

I ruce jsi mi dal

a já je denně spínám před Tebou

v prosbě o mnohé dary

abych je přijal od Tebe

Jak dalek jsem však toho

umět se o ně dělit

Dal jsi mi i dvě vidoucí oči

ale já se s hanbou vyznávám

že jimi vidím věci

před kterými bych je měl zakrýt

a věci které bych měl hledat pěchližím

Těž uši mám

však tolíkrát neslyším když žádáš mě

bych nezavíral své srdce před svým

bližním

Mám i jazyk a mlčím tam

kde bych měl mluvit o divných Tvých skutcích

jak jen možu doufat

že nepřestal's mne milovat

Zasloužím bys způsobil

aby mi údy přestaly sloužit

aby se staly nepoddajnými

jako jsem já nepoddajný Tobě

Spolehlám však na Tvé milosrdenství a

Tvou nekonečnou lásku

Nepřestáváš kladivem svého milování

bušit na dveře mého srdce

Děkuji Ti

že mi nedovolil ani na chvíli zdřímnout

a nedopustíš

aby kol mne přeletěl bez povšimnutí

pádící čas

Ty nejlépe víš

že kdybys nebděl nade mnou

ztratil bych se

a věčnost navždy pořbila by mne

v hrobě

Proto Tě prosím bdi nade mnou

Uchop mě a tiskni pevněji

a táhni bychť se i vzpíral

Mé tělo nauč poslušnosti

Vlej silu v ně Ty zdroji života

a duši mou napoj s pramene lásky —

ze Sebe sama požehnaného na věky.

J. T.

KŘESŤANŮV VZTAH K PRÁCI

Když před patnácti lety utvořili pracovníci moskevského seřaďovacího nádraží první brigádu komunistické práce, stanovili si následující jednoduché a srozumitelné zásady:

- neodmítej žádnou práci, ať je výhodná či nevýhodná, těžká nebo lehká, dělej ji s chutí, zkrátka povražď práci za potřebu a radost,
- ke všemu přistupuj s důvtipem, přemýšlej o tom, jak pracovat lépe, dodržuj vždy zásadu „jeden za všechny – všechni za jednoho“,
- uvažuj takto: jeden olejvák – hanba pro brigádu, jedna neomluvená absence – skvrna na všech, jeden zmetek – neštěstí pro kolektiv,
- své zkušenosti a znalosti si nenechávej pro sebe, ale podílej se o ně se všemi,
- vidiš-li, že pracovník zaostává, pomoz,
- nestáčíš-li sám, obrat se na soudruha, nebud' přemoudřely,
- když jsi skončil práci, nemrhej časem, čeká tě studium, škola, knihy,
- uč se tak, abyš byl co nejužitečnější pro vlast, snaž se být kultivovaný, nepoužívej vulgárních výrazů, nebud' hruby, skončuj s pitím alkoholu, nenech bez povšimnutí projevy chuligánství, opilství, nekulturnosti,
- jestliže někdo před tvýma očima ublížil člověku, jsi vinen i ty,
- měj úctu k starším na ulici, doma i v rodině, bud' zdvořilý, přívětný, taktní.

Nad tímto programem jsem se musel pozastavit, protože obsahuje to, o co se sami snažíme. Vždyť jedním z přínosů věřícího člověka - křesťana je právě přímý, čestný a obětavý vztah ke spoluobčanům a poctivá práce ve prospěch lidské společnosti. Je napsáno: „ne na oko sloužíce..., ale jako Pánu“ (Ef 6:5-7). Záleží na nás, abychom v plnění svého poslání nezůstali pozadu.

-pz

ZÁKLADY BIBLICKÉHO UČENÍ

Články uváděné pod timto názvem nejsou určeny pouze ke zběžnému pročtení, ale mají být povzbuzením, osnovou nebo voditkem k rozvažování Božího Slova. Patří tedy PÍSMÁKŮM. Mají se číst s Bibli v ruce, všechny uvedené odilly nebo verše je třeba vyhledat a při nich se ztišit. Lze také střední dvojlist z jednotlivých čísel časopisu vyjmout a uschovat samostatně pro ziskání lepšího přehledu. Náměty mohou sloužit pro biblické hodiny mladších i starších.

2.00 O BOHU

- 2.10 Poznání Boha
2.20 Boží vlastnosti

- 2.30 Bůh je jeden
2.40 Bůh - Otec

BŮH JE DUCH, A TÍ, KTERI HO VZÝVAJÍ, MUSÍ HO VZÝVAT V DUCHU A V PRAVDE (J 4:24).

2.10 POZNÁNÍ BOHA

Bez Bible bychom o Bohu mnoho nevěděli, ačkoli Jeho věčnou moc lze poznávat i ze stvoření (R 1:19-20).

2.11 Co si myslí lidé?

- a) agnostikové: nemůžeme vědět, zda Bůh je nebo není;
- b) polytheisté: je mnoho bohů – uctívání stvoření a model, např. antičtí Řekové a Římané, dnešní šintoismus atd. (srov. Iz 44:9-20; Ž 115);
- c) pantheisté: bůh je ve všem a všechno je bůh. Bůh splývá, je totožný s vesmírem – přírodou;
- d) deisté: Bůh je, stvořil vesmír, ale nechal jej být, sám zůstal skryt a nepoznán. Je zajímavé, že už první verše Bible vyvracejí většinu těchto omylů.

2.12 Zvěst Bible

Bůh člověka nejen stvořil, ale i hledá a sebe mu zjevuje.

„Boha žádný nikdy neviděl, jednorozéný ten Syn... On vypravil“ (J 1:18).

Pán Ježíš řekl: Kdo vidí mne, vidí Otce“ (J 14:9). „Žádný nepřichází k Otcí, než skrze mne“ (J 14:6).

2.20 BOŽÍ VLASTNOSTI

2.21 Člověk byl stvořen k Božímu obrazu, a proto do určité míry některé Boží vlastnosti zpodobňuje.

- a) rozum – myšlení (Ž 139:17; Iz 55:9; 29:11)

cit – láska (Jr 31:3)

radost (Iz 62:5; Jr 32:41)

zármutek (Gn 6:6)

vůle – čítání (Gn 1:26; Ž 135:6; Jk 1:18).

- b) To však neznamená, že by Bůh směl být představován jako bělovlásý stařec – Bůh je duch (J 4:24).

Výrazy jako: Boží rameno (Dt 33:27; Iz 53:1), ruka a ucho Hospodinovo (Ž 32:4; Iz 59:1), oko (2Pa 16:9; Ž 33:18; Za 2:8) – jsou obrazná rčení.

2.22 Bůh zvolil 3 výrazy ke svému popisu:

- a) Bůh je láska (1J 4:8, 16) – nejkrásnější projev v morální oblasti,

- b) Bůh je světlo (1J 1:5) – nejkrásnější projev ve fyzickém světě,

- c) Bůh je oheň spalující (Žd 12:29) – symbol života, a přece tak hrozný v soudu.

2.23 Dva projevy jsou u Boha dokonale vyváženy:

Milosrdenství – pravda

Láska – spravedlnost (Ex 34:6; Ž 89:15; Ž 145:17; J 17:25, 26)

2.24 Svatost (Iz 6:3; J 17:11; Zj 4:8)

pasivně – naprostý odstup od zlého

aktivně – činná spravedlnost

Bůží výzva pro jeho lid: „Já svatý jsem, i vy svati budete“ (Lv 11:44; 1Pt 1:15, 16).

2.25 Bůh je:

- a) věčný – „od věků až na věky ty jsi Bůh silný...“ (Ž 90:2)
- b) stálý, neproměnný (Mal 3:6; Jk 1:17)
- c) svrchovaný (viz oddíl Iz 40:6–31)
- d) nekonečný – „nebesa nebes tě neobsahují“ (1K 8:27)
- e) všudypřítomný (viz oddíl Ž 139)
- f) vševedoucí – jen 1× citát (1S 2:3)
 - „... na počátku oznamuji dokonání“ (Iz 46:10)
 - „Známa jsou Bohu od věků všecka díla jeho“ (Sk 15:18)
- g) všemohoucí – „všecko můžeš a nemohou být překáženy tvé úmysly...“ (Jb 42:2)
 - „... u Boha je všecko možné“ (Mk 10:27)

„SAMÍ ZVOLILI“ (Iz 13:6; Jl 1:15; Zj 15:3, 16:14).

Pozn. překl.: Toto není v rozporu se skutečností, že mnoho lidí jede do zahynutí, přestože Bůh chce, aby všichni byli zachráněni (1Tm 2:4). Bůh zde čeká na vlastní rozhodnutí člověka. Bůh je všemohoucí Stvořitel a Pán, nikdo a nic nemůže narušit splnění Jeho plánů – i satan a bezbožní lidé jsou Mu podřízeni. Při těch se však Boží všemohoucnost v závěru uplatní ve svrchovaném a spravedlivém soudu, protože si cestu neposlušnosti a záhuby SAMÍ ZVOLILI. Ale v životě těch lidí, kteří se Bohu odevzdali, je Bůh všemohoucím k přetvoření jejich života a k uskutečnění svých nejkrásnejších úmyslů i přes jejich lidské slabosti a poklesky. A proto se JEN TĚMTO lidem Bůh sám jako všemohoucí představuje:

1. zmínka – Abrahamovi (Gn 17:1; Ex 6:3) atd.
 - „ten ... v stínu Všemohoucího odpočívati bude“ (Ž 91:1)
 - „a budu vám za otce, praví Pán všemohoucí“ (2K 6:18).

2.30 BŮH JE JEDEN

- a) Bible jasně prohlašuje, že Hospodin je Bůh (**Elohim**) jeden (**echad**) – (Dt 6:4; Mk 12:29)
 - Elohim – hebr. slovo s koncovkou mn. čísla
 - echad – jeden, význam: jednotka (srov.: večer a jitro – jeden den – Gn 1:5; 2:24; dva budou jedno tělo).
- b) Zároveň hovoří o Otci
 - Synu (J 1:1; 10:30; 20:28; Žd 1:8)
 - Duchu svatém (Sk 5:3, 4).
- c) Pozn.: I když snad této skutečnosti dobře nerozumíme, nedivme se tomu. Člověk nerozluští taje Božího stvoření, jak by mohl pochopit samého Stvořitele! Nejlépe je jednoduše věřit tomu, co nám Bůh ve svém Slově o sobě zjevil.
Pojem „trojice“ **není nikde** v Bibli vysloven. Neuvažuj: 1+1+1=3, ale 1×1×1=1.

2.31

- a) **Boží charakter Syna:** věčný (Žd 13:8; J 8:58)
 - všudypřítomný (Mt 18:20)
 - vševedoucí (J 24:25; Mt 11:21)

dílo: usvědčení z hříchů (J 16:7)
stvořitel (Ko 1:16, 17)
- b) **Boží charakter Ducha:** věčný (Žd 9:14)
 - všudypřítomný (1K 3:16; Ž 139:7)
 - vševedoucí (1K 2:10, 11)

dílo: usvědčení z hřichy (J 16:7)
znovuzrození (J 3:5)
při stvoření (Gn 1:2)

2.32 Projevy jednotnosti, rovnosti

- a) Mt 28:19 Křest ve jméno (**jednotné číslo**) Otce i Syna i Ducha svatého
- b) 2K 13:13 Milost Pána Jezukrista ... láska Boží ... účastenství Ducha
- c) Mt 3:16, 17 Syn pokřtěn, Duch sestupuje, Otcův hlas
- d) 1Pt 1:2 Předzvědění Otce, posvěcení Ducha, skropení krví Ježíše Krista

e) 1K 12:4–6 Darové – Duch, přísluhování – Pán, moc – Bůh

f) Ef 2:18 Skrze (Pána Ježíše) přístup v jednom Duchu k Otci

g) 1J 5:7 Nebo tři jsou, kteríž svědectví vydávají na nebi: Otec, Slovo a Duch svatý.
Všimněme si, že i sled těchto jmen nemá ustálený pořádek, ale je různě pojmenován.

2.33 Za SZ tato skutečnost byla zjevena jen částečně

- a) ELOHIM (Gn 1:1), hebr. slovo s významem Bůh – **množné č.**
- b) Gn 1:26 ... učinme – **množné č.**
- c) Ž 2:7 ... Hospodin řekl: Syn můj ty jsi
- d) Ž 110:1 ... Rekl Hospodin Pánu jménem ... (srovnej Sk 2:29–36)
- e) Iz 48:16 ... Panovník Hospodin a Duch jeho

2.40 BŮH OTEC

2.41 Otec SZ lidu (Ex 4:22; Dt 32:6; Jr 31:9)

Vztah k národu, nikoli osobní, jaký je nyní mezi věřícím člověkem a Bohem v důsledku smrti Pána Ježíše.

2.42 Otec Pána Ježíše Krista

Tímto je vyjádřena lidskými pojmy Boží skutečnost – vztah, který je věčný, nikoli původ.

- a) Pán Ježíš tento vztah mnohokrát vyjádřil (viz ev. Jana) – i v modlitbě (Mt 11:25; J 11:41; 17; L 23:34, 46)
- b) Bůh dvakrát prohlásil: „To je ten můj milý Syn...“ (křest, hora proměnění)
- c) Apoštol Pavel 6× píše: Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista
Apoštol Petr 1X totéž (1Pt 1:3)
Apoštol Jan 4X totéž
- d) Pán Ježíš jako Syn
 1. jednorovený – jedinečný (5× ap. Jan: J 1:14, 18; 3:16, 18)
 2. prvorovený – první v řadě
 - syn Marie – časově (L 2:7)
 - první v postavení (Ko 1:18) – prvorovený z mrtvých (Ř 8:29) – prvorovený mezi mnohými bratřími

2.43 Otec věřících lidí

O této skutečnosti mluví nejprve

– Pán Ježíš (Mt 5–6 kap.; L 12:32; J 14:6; J 20:17), potom
– apoštoli (Ř 8:15; Ga 3:26; 1J 3:1)

a) Tři způsoby přijeti do rodiny

1. narozením (J 1:12, 13; 3:5) – souvislost s Duchem
2. adoptováním – souvislost s Otcem
 - význam: přijetí synovských práv (Ga 4:5–7)
3. sňatkem (Ef 5:25; Zj 19:7) – souvislost se Synem

b) Výsady plynoucí z příslušenství k rodině Boží

1. radost pro malé stvoření ve velkém vesmíru – znát Boha jako Otce (J 20:17)
 - a podobat se Mu (Mt 5:48)
2. na zemi jsme poutníky, ale máme domov (J 14:2; Ef 2:19)
3. Bůh je lásku a jako Otec nás miluje osobně (J 16:27) a stará se o naše potřeby (Mt 6:32, 33)
4. jistota (J 10:29)
5. život věčný a dědictví (1J 5:11–13; Ř 8:17)

c) Co když dítko Boží zhřeší?

1. Pro krev Pána Ježíše Krista je mu **vyznaný** hřich odpuštěn (1J 1:7–9)
2. Není vyvrženo z rodiny, ale Otec je trestá (Žd 12:5–11).
3. Neuposlechně-li trestání, Otec si je může odvolat domů (lépe, než aby zneuctiloval Otcovo jméno);
 - situace v Korintu (1K 11:30) ... spí = zemřeli
 - modlit se za bratra, pokud nehřeší k smrti (1J 5:16)
 - příklad hřichu k smrti: Ananiáš a Zafira (Sk 5)

Bůh projevuje lásku k nám tím, že nás zdržuje před upadnutím do hřachu.

3.00 O PÁNU JEZÍŠI KRISTU

3.10 Naplnení Písem	3.50 Smrt a vzkříšení
3.20 Bůh	3.60 Nynější postavení
3.30 Člověk	3.70 Druhý příchod
3.40 Život a dilo	3.80 Jména

3.10 NAPLNENÍ PÍSEM

„PTEJTE SE NA PÍSMA... TA SVĚDECTVÍ VYDÁVAJÍ O MNĚ (J 5:39).
„SYN ZAJISTÉ ČLOVEKA JDE, JAKOŽ PSÁNO O NĚM...“ (Mt 26:24).

3.11 Výběr naplněných SZ proroctví

„A POČAV OD MOJŽÍŠE A VŠECH PROROKŮ, VYKLÁDAL JIM VŠECHNA TA PÍSMA, KTERÁ O NĚM BYLA“ (L 24:27).

	NOVÝ ZÁKON	STARÝ ZÁKON
Z rodu Abrahama	Gn 3:15	
Z pokolení Juda	Gn 22:18	Ga 3:16
Z domu Davidova	Gn 49:10	
Předchůdce	2S 7:12, 13	Mt 11:10–14
Narození	Mal 3:1; 4:5	Mt 1:22
Místo	Iz 7:14	Mt 2:5
Čas	Mi 5:2	
První zaslíbení	Dn 9:25, 26	Sk 8:32–35
Poslání	Iz 53	Mt 2:15
Povolán z Egypta*)	Oz 11:1	
Nářek z Ráma	Jr 31:15	Mt 2:17
Nazaretský	(Iz 11:1)	Mt 2:23
Prohlášení**)	Iz 61:1–5	L 4:16–21
Světlo v Galilei	Iz 9:1–2	Mt 4:13–16
Slepí vidí	Iz 35:5; 42:7	Mt 11:5
Jeho jednání	Iz 42:1–3	Mt 12:15–21
Podobenství	Ž 78:2	Mt 13:34–35
Oslátko	Za 9:9	J 12:14–16
Prodán	Za 11:12	Mt 26:14–15
Opuštěn	Za 13:7	Mt 26:31, 56
Pole hrnčířovo	Za 11:13	Mt 27:6, 7

Všimněme si, jak téměř všechny uvedené citáty v NZ zdůrazňují, že se jedná o naplnění SZ proroctví (1K 15:3, 4).

Poznámka:

*) Oz 11:1 – tento verš hovoří o SZ lidu. Bez výslovného upozornění Ducha sv. bychom ho na Pána Ježíše těžko vztahovali. Toto užití sz. proroctví je příkladem možných významů Písma. Musíme vždy rozlišovat mezi **výkladem**, (který je obyčejně úzce zaměřen k jednomu vlastnímu významu) a **použitím** (šířší význam) oddílu Písma.

) SZ proroci vyjadřovali dvě velké budoucí udalosti, týkající se Mesiáše: utrpení Kristova a následující slávu (viz 1Pt 1:10–12). Jakoby se zde stýkaly protikladové srovnání např. Z 22 a 69 ku Z 45 a 72; nebo Iz 53 ku Iz 35. Vysvětlení je v jediném slovu: **vzkříšení. Totéž je v oddíle Iz 61:1, 2, jehož čtení v Nazaretně Pán Ježíš skončil v polovině 2. verše. Celou přehržku – dobu milosti a církve, trvající již 2000 let – SZ proroci neviděli, jako by byla skrytým údolím mezi vrcholy prorockých pohledů.

upr. šil +pz

- Jen v jedné jediné věci si Bůh nemůže stačit a to ve své lásce. Ta potřebuje vedle Něho jiné bytosti, aby je učinil šťastnými.

J. N. D.

PAMAITKA SMRTI PÁNOVEJ A DUCHOVNÝ STAV

III.

„Lebo ten, kdo nehodne je a pije, je a pije si súd nerozsudzujúc tela Pánovho. Preto je medzi vami mnoho slabých a chorých a mnohí spia“ (1. Korintanom 11:30).

Dostávame sa k záveru našich úvah o tom, že vzťah veriacoho človeka k pamiatke smrti Pána Ježíša má priamu súvislosť s jeho duchovným stavom. Pokiaľ sa niekto neskúša, či láme z chleba a pije z kalicha hodne a nezáleží mu na tom, aby pristupoval do tohto zvláštneho obecenstva s vykúpenými a Pánom podľa Jeho vôle, je v nebezpečí duchovného úpadku, končiaceho „spánkom“.

„PRETO je medzi vami mnoho slabých, chorých a mnohí spia“. Príčina je v tom, že je a pije nehodne, že pamiatka smrti Pána Ježíša ho nezasiahla v svedomí, zostať l'ahostajný k svojmu stavu, v ktorom má nevyriešené veci s Pánom i s ľuďmi.

Všimnime si, ako sa duchovný stav postupne zhoršuje: slabý – chorý – spiaci. Najprv príde slabosť, potom nemoc a nakoniec spánok.

Ako sa prejavuje slabosť – slabí ľudia?

„A slabého vo viere prijímate...“ (R 14:1).

„A prosíme vás, bratia, ... ujímajte sa slabých“ (1Te 5:14).

Slabí ľudia nedokážu pracovať tak, ako silnejší, nedokážu chodiť – bežať tak rýchlo, ako iní, sú skôr **náhľiví k nemociam**, rýchlo sa **unavia** a pod. Najprv sa duchovná slabosť prejaví v „**zaostávaní**“ od milosti Božej (Žd 12:15). Nestačia „držať krok“ podľa poznania. Ich život zaostáva za známostou Božej vôle, nedokážu prakticky uplatňovať poznané pravdy. Spomeňme si len na Samsona, keď oslabol, robil to, čomu sa jeho duch vzpíral. Bol otrokom tých, nad ktorými skôr viťazil. Aké je to hrozné, vediet, že to, čo robím, sa neľúbí môjmu Pánovi a predsa nedokážem ináč. Vedome podlieham pokušeniu, lebo som slabý. Duchovne slabý je náhľivý k ne-pokuju, hned' sa urazi (Žd 12:15), vo všetkom hľadá krivdu, cíti sa menejcenný, odstrčený atď. Duchovná slabosť sa však nemusí vždy prejavíť navonok v záporných veciach. Dotýka sa otázok obecenstva s Pánom, radosti a pokoja, otázok viery, lásky a nádeje, toho „skrytého človeka“.

Ako je možné „zosilniť na vnútornom človekovi“? **Cvičením** v pobožnosti (2Tm 2:1), každodenným uskutočňovaním práv Božieho slova v praktickom živote, pre-máhaním zla, víťazstvom nad hriechom a pokušením, životom lásky a vernosti voči Pánovi. **Odelením** od hriechu, posvätením a tiež **sýtením** božským pokrmom. Keby Samson neboli otvoril svoje srdce Delilys z nepriateľského táboru, neboli zo slabol, lebo Hospodin by bol s ním. Nevieme, ako by boli dopadli Daniel a jeho triaťia priatelia v zajatí, keby boli prijali kráľovský pokrm?

Prosme aj my, keď cítime, že nám akosi ubúda sily, aby nám „Pán ráčil dať podľa bohatstva svojej slávy, skrze svojho Ducha, mocou zosilniť na vnútornom človekovi, aby Kristus skrze vieru prebýval v našich srdciach“ (Ef 3:14–17).

A čo nemoc – nemocní ľudia?

Tí sú obyčajne pripútaní na lôžko. Slabí ešte chodia, pracujú, môžu i druhých navštíviť, nemocní v duchovnom zmysle už nepracujú, nechodia, nenavástevujú, ale sami čakajú na pomoc a návštěvu druhých.

„A my mocní sme povinní niesť slabosti tých, ktorí nie sú mocní“ (R 15:1).

„... ale chorobejne na škriepky a hádky o slová, z čoho povstáva... neprestajné hašterenia na mysl porušených ľudí a pozbavených pravdy...“ (1Tm 6:4, 5).

Nemocní sa väčšinou zaobrajú svojou nemocou. Nemajú čas pre iných a miesto pobožnosti hľadajú telesný zisk. Najprv musia získať postavenie, životnú úroveň a potom – dúfajú – sa budú môcť venovať aj Božiemu kráľovstvu. Zabúdajú, že treba hľadať najprv nebeské kráľovstvo a jeho spravodlivosť a **ostatné veci Boh** pridá. Nikdy nie opačne. Nemocný to nechápe. Nechá si slúžiť. Koľko je v zboroch rôznych

problémov, ktoré odčerpávajú silu pre inú prácu, ďaleko dôležitejšiu! Často sa preberáme na „smetisku“ starého života, musíme riešiť problémy (hašterenia), ktoré sa u zdravých na duchu nevyskytujú. Oni majú vyššie ciele, než svoj prospech, svoju osobu, vedľa láska nehladá svojich vecí (1K 13:5).

Nemocní potrebujú liek. Predovšetkým však sa musia stísiť, činiť pokánie, musia pochopiť, že im čosi chýba a potom nechať pôsobiť Božie Slovo na svoju dušu. Pán Ježiš je jediným Lekárom ľudských duší, ktorý dá svoj pokoj, svoju radosť a srdce naplní svojou láskou. On dokáže povzbudiť, potešiť, On nalomenú trstiu nedolomí a tlejúci knôt neuhasí. Ale i nás používame k tomu, aby sme asistovali, obviazali rany, podali láskavé slová ako balzam, vzali bremeno a pomohli ho niesť a tak preukázali milosrdenstvo k bližnemu. Nemocní sú veľmi citliví a preto i k tým, ktorí sú v duchovnom stave nemocní, majme veľkú zhovievavosť a Pánovu ohľaduplnosť, „aby to, čo je kuľhavé nevybočilo, ale radšej bolo uzdravené“ (Žd 12:13).

Spánok je nepriprustný!

V telešom živote je spánok nutnosťou, no nie tak v duchovnom zmysle.

„Prebúd' sa ty, kto spiš a vstaň z mŕtvych, a bude ti svietiť Kristus“ (Ef 5:14). „A toto, znajúc čas, že už je hodina, aby sme sa prebudili zo spánku a vstali, lebo teraz nám je bližšie spasenie ako bolo vtedy, keď sme uverili“ (R 13:11).

Kto spí, neje, nehovorí, nepočuje, ani si nemôže nechať slúžiť. Márne k nemu hovoríte peknými slovami, treba s ním zatriať, aby sa prebudił. Sú ľudia, ktorých ani Božie slovo neprebusí. Nič z neho nemajú, jedným uchom dnu, druhým von. Počujú desiatky kázani, ale myslia a robia si svoje. S duchovným spánkom sú spojené skutky tela. Pokial „slabý vo viere“ nedokázal víťaziť, ale zoostával, „nemocný“ staval na svojom poznani a viedol k hádkam, mal záujem predovšetkým o svoje telo, „spiaci“ aktívne pôsobí zlo, zjavne žije v hriechu a nedbá na varovanie, napomienanie a ani na kázeň. Sú niektorí, čo roky dokážu žiť v oľutovaniaho hodnom stave a nelisia sa od „sveta“, preto „prebúdiť sa zo spánku“ je to isté ako „vstať z mŕtvych“.

Co potrebujú títo duchovne spiaci? Otvoriť oči, aby videli Pána Ježiša a Jeho zármutok nad ich životom; otvoriť uši, aby sa ich dotkol hlas Pána Ježiša; vstať, aby mohli kráčať v šlapach Pánových a žiť Jeho životom. A my máme povinnosť prebúdať, burcovať slovami i skutkom, ako Jonáša na lodi. Ci ti Boh nezveril inú úlohu, prečo spíš, prečo si zakopal duchovný dar k službe, prečo utekáš len tak spať, vedľa tvorého spánok znamená pre nás stratu požehnania, svojim životom Bohu i cirkvi pôsobiš nečesť a sám utripiš nakoniec škodu. Rob včas pokánie a preber sa, vstaň, pokial Boh nezošle búrkou do tvorého života a nevrhne ťa do vln bolestí a zármutku, alebo ťa pre hriech k smrti odvolať.

Ked' vidíme okolo nás slabých, nemocných a i spiacich kresťanov, pozorujme predovšetkým seba, svoje kroky a život. Skúmajme sa úprimne pred Pánom, či aj pri nás sa neprevajavujú niektoré známky slabosti, nemoci, či driemoty. Najhoršie na tom je, že driemajúci si ani neuvedomí, kedy zaspí. To vidia tí druhí. Prijímaťme pozorne Božiu reč k nám i skrre služby bratov, budme úprimní sami k sebe. A to nám má pripomienuť každý týždeň pamiatka smrti Pánovej. Nie je to úžasný prostriedok, zanechaný Pánom pre nás, ktorý môžeme a máme využívať ako liek proti slabosti, nemoci a spánku? „Pane môj drahý, keď Ty si ma tak miloval a neváhal si položiť svoj život, aby si ma vytrhol z moci temnosti a premiestil do svojho kráľovstva, vyslobodil z moci a od následkov hriechu, oddelil pre seba, posadil v nebesiach, keď si mi dal svojho Ducha, aby ma viedol, a svoje Slovo, aby bolo sviecou na ceste, ktorou kráčam, keď si ma požehnal každým požehnaním duchovným – ako môžem zostať ľahostajný k Tvojej láske a zarmucať Ťa svojou neposlušnosťou, nečinnosťou ba upadaním do hriechu? Vyznávam Ti to všetko v pokore, súdiac sa pred Tvojou tvárou. Chcem napraviť chybu, zobliekt starého a vziať nového človeka na seba, chcem Ti slúžiť a milovať Ťa, ako si Ty mňa miloval...“ Nedá sa opísť pravý stav srdca, ktoré je takto skrušené pred tým, než berie chlieb a kalich. To sa musí prežiť, priať odpustenie, vojsť do pokoja a stálej radosť. Potom sa zjaví krásna osoba Pána Ježiša, ktorý sa „zaskvie v srdci“. Potom „lámание chleba“ nebude všednou záležitosťou, ale prostredkom pre pôsobenie Božej moci k premene výkúpených do obrazu Pána Ježiša.

-jos

Tchyně je také matkou

V letošním tretím čísle našeho časopisu jsme uveřejnili v rámci pokračování seriálu „Kresťan a rodina“ článek o vztahu mezi rodičovskou generaci a rodinou jejich vlastních dětí. Pozornost byla soustředěna zejména na problematiku vztahu synovy matky k jeho manželce. Dnes otiskujeme článek s jiným pohledem na tuto otázkou vzhledem k úplnosti.

V mnoha rodinách bývají velké nesnáze, protože mladá paní (novomanželka) nemůže vyjít se svou tchyní. Cítí se omezována ve svých právech, pozorována a kritizována. Lehce pak vznikou u mladé paní pocity méněcennosti, které mohou dokonce vyplnit v silné duchovní zábrany. Tím se přirozeně stává celá situace ještě těžší a může veškerá důvěra. O lásce se nedá už vůbec mluvit. Muž se ocitá v rozdrobené (dvojaké) situaci, neb je synem své matky a mužem své ženy – a obě si činí nárok na jeho souhlas a jeho důvěru. Práva matky vůči synu jsou starší, právo manželky na jejího manžela je větší. Ve většině případů brání se muž trvající výměně názorů tím, že přečá a přirozené potíže mladé paní (manželky) jsou pak ještě mnohem větší. Kam to jen povede? Katastrofa je blízká, nepřijde-li pomoc. Je však vůbec nějaká pomoc možná? Odopověď: a n o – bezpodmínečně!

Chtějme tak docela v tichosti společně uvažovat, milá sestrot! Ano, t c h y - n ě j e t a k ē m a t k o u ! Je matkou tvého muže a nejenom on jako syn, ale i ty musíš jí prokazovat čest! To je Boží vůle, neboť On praví: „Cti otce svého i matku svou!“ (Ex 12:20). Nevyvysuš se nad svou tchyní, nýbrž sklon se před ní! Uctívej ji jako svoji vlastní matku. Uvaž přec, že to pro ni nebylo lehké, dát ti svého syna, odstoupit od svého nároku na něj! Máš snad také syna? Potom pamatuj: budeš ho muset také jednou odstoupit ženě, ježíž tchyní se pak staneš. A jistě to pak nebude pro tebe lehké!

Jen jedna věc razí si cestu k srdeci tvé tchyně — a to je láska! — V h l o u b i s r d c e ž á d á s i u r č í t ě t v é l á s k y , i když to na počátku vůbec tak nevyhliželo. Můžeš ji přesto srdečně milovat? Jistě ji nemůžeš milovat svou vlastní láskou. Ne, naše láska miluje jen ty, kteří nás milují! Ale láska Pánova je z c e l a j i n á ... ON miluje královský ON miluje i ty, kteří Jeho nemilují. Jestliže přijdeš k Ježiši, pak ON ti dá tuto lásku. Bible popisuje božskou lásku takto (1K 13:4-5, 7-8a): „láska je trpělivá, dobratípá jest, láska nezávidí, láska není všecky věci, nevpouzí se, neobmýší zlého. Všecko snáší, všemu věří, všechno se naděje, všecko trpělivě čeká. Láska nikdy nevpypadá.“

V této lásce shury spočívá velká síla. Může roztavit i tvrdá srdce — a ona to učiní! Bude velkým ziskem i pro tebe, budeš-li mít ve svém srdeci pokoj s Bohem a když Svatý Duch v tobě nebude zarmoucen, ale pln radosti. Tato radost z tebe vyzařuje a prozáří jako teplé sluníčko tvůj dům. A tvůj muž bude se mocí opět volně pohybovat a může být nerušeně dál synem své matky — a brzy zpozoruješ, že jsi si jej nanovo z c e l a z i s k a l a ! Bude ti také ze srdce vděčný, že jeho matka se stala opravdu i tvořou matkou! Nebude to ani potom vždy lehké. I matky mají c h y b y . Ale jedno je jisté:

Nalezla jsi cestu lásky — a kráčíš v sile Svého Pána! Ježiše Krista! Děkuji Mu za to, že tě tak velice miloval, že život svůj za tebe dal! ... přípr. -stu

● Kde začíná víra, končí starost; kde začíná starost, končí víra.

napísané je...

Mnohí sa iste pamäťame na detské roky, na nedeľné besedy a učenia sa veršov z Biblie naspamäť. Celkom mladí a mladší čitatelia sa verše ešte stále učia, tí, trochu „skôr narodení“ ich učia svoje deti, vnúčatá, pravnúčatá. Keď sa tých najmenších opýtate, prečo sa učia veršiky, pováčsine odpovedia: — Lebo nám to teta dala za úlohu. Mnohé verše sa však takto zafixujú v pamäti a mnohé prejdú priamo do srdca, aj keď si to dieťa hned neuvedomí. Koľkým napríklad taký známy verš ako Ján 3:16 otvoril dvere do záchrany duše!

Priznajme si, mäloktorý z nás sa v dospeлом veku učí biblické verše naspamäť. Spoliehame sa na svojich niekoľko Biblí, z ktorých podľa potreby citujeme jednotlivé verše alebo state z Pisma. Keď sa však hlbšie nad problémom zamyslime, znalosť veršov z Pisma naspamäť má svoj veľký význam. Sám Pán Ježiš, jeho učenici a vôbec prví kresťania nemali vždy poruke Písma. Snáď tu a tam Starý Zákon. A predsa znalosťou Písma, viac-menej z ústneho podania veľmi vedeli v praktickom živote využívať jeho autoritu a moc. Pán Ježiš suveréne zvítazil v pokúšaní nad Satanom presným citovaním Božieho Slova naspamäť: — Napísané je ...

Nedávno sme mali možnosť stretnúť sa s mladým kresťanom zo Švédska, ktorý sa za päť rokov od svojho obrátenia naučil naspamäť viac ako 550 veršov z Biblie. Jeho tázobou je naučiť sa počas svojho života naspamäť celé Písma. Keď si uvedomíme, že v Biblia je viac ako 40 000 veršov, sotva mu na to aj ten najdlhší život bude stačiť a to by ešte nesmel ani jeden zabudnúť a sústavne sa učiť ďalšie, nové. Nie je ani tak dôležitá jeho technika učenia sa a opakovania, ako dôvody, pre ktoré to robi:

1. Náš život je neustály boj s mocou zla, Satanom. Každý deň, od rána do večera sme vystavení stovkám rôznych pokúšaní. Víťazit v nich nie je možné inak, ako používáním Božieho Slova. — Napísané je, ... Presne tak, ako to robil Pán Ježiš. Napríklad niekoľko vám v práci snáď bezdôvodne začne nadávať. Ste v momentálnom pokušení odplatiť mu podľa zásady „oko za oko a Zub za Zub“. Razom si však spomeniete: — Napísané je, neodplácajte zlým za zlé alebo nadávku za nadávku ... Reakcia podľa tejto zásady má obyčajne fantastický účinok. „Útočník“ sa podiví vášmu kľudu a pokojnému vysvetleniu veci, cíti sa porazený a vy máte otvorenú cestu dostať sa až ku prameňu sily k takému správaniu sa, ku svedectvu o Pánovi Ježišovi Kristovi.

Teda, k vŕťazstvám a obrane v pokúšaniach, je veľmi potrebná pohotová znalosť Písma.

2. Aby sme vôbec mohli kresťansky žiť, potrebujeme neustále obecnenstvo s Pánom. Nemôžeme ho mať, ak se nebudeme odvolávať na Jeho Slovo, ak ho nebudeme sami pre seba i pre druhých citovať, ak v ňom nebudeme „doma“.

Sústavné obecnenstvo s Pánom je podmienené znalosťou Jeho Slova!

3. Aby Slovo Božie bolo v našom praktickom živote účinné, musíme o ňom premýšľať vo dne i v noci (Žalm 1:2). Musí byť ono našou záľubou. Predmety z Písma, o ktorých premýšľame, musíme poznáť. Aj v širších súvislostiach.

4. Pri zvestovaní evanjelia, vydávaní svedectva, nemáme vždy poruke Biblia. Aby sme mali čím naše svedectvo podopriť, je potrebná znalosť príslušných veršov z Písma naspamäť. Dakedy jeden správne citovaný verš má väčší účinok, ako celá záplava argumentov.

5. Nežijeme sami pre seba. Mnohí potrebujú našu pomoc alebo radu. Ako len dobre poradíme, keď trefne citujeme priamo Božiu radu pre tú - ktorú situáciu!

Sú aj iné dôvody, pre ktoré je dobre vedieť čo najviac z Písma naspamäť, napr. situácie, keď nemôžeme mať dlhší čas Biblia pri sebe alebo nemôžeme z nej čítať, no už uvedených päť dôvodov náti k zamysleniu sa: — Je učenie veršov z Biblie naspamäť vhodné len pre deti, alebo aj pre mňa, hoci mám 25, 50, 70 ro-

kov? Pravda, nemáme nejaké priame príkazy — Učte sa Písma naspamäť, môžeme si však nechať poradiť.

Kležby sme čoraz viac a častejšie v našom bežnom živote dokázali podobať sa nášmu Pánovi aj v tom, že pohotovo povieme: — Brat, sestra, milý priateľ, v Slove Božom je napísané, ...

— jk-

OPRAVDU JE BŮH TŘIKRÁT SVATÝ?

Často slyšíme hovařit o „třikrát svatém“ Bohu. Ti, kteří takto mluví, myslí na dvě místa Písma:

„... viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzdvíženém ... Serafinové stáli nad ním ... A volal jeden k druhému, říkaje: Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná jest všecka země slávy jeho“ (Iz 6:1-3).

„A hned jsem byl u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi a na trůnu jeden seděl ... a uprostřed trůnu a vůči trůnu čtvero zvířat ... a neměla odpočinutí dnem i nocí, říkajíce: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí, který byl, a jest i přijiti má“ (místo „i přijiti má“ — překládá Dr. Col: „jenž bude“) — Zj 4:2-8.

Podle Izaiáše serafínové, tj. služební duchové obzvláště vznešené hodnosti, v nespočetném množství, ustavičně volali jeden k druhému: „Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů ...“ Jan viděl čtyři bytosti, jiné než u Iz 6:3, které neměly odpočinutí, ale dnem i nocí říkaly: „Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí ...“

V obou případech to znamená, že vzdávání pocty, volání serafínů i čtyř bytostí trvalo nepřetržitě, nejen třikrát. (Snad jako spodní tón varhan zní někdy nepřetržitě během hudební skladby.) Tím tedy není řečeno, že Boží dokonalá svatost by byla znásobena třemi, neboť Bůh sám, ani žádná jeho vlastnost se nedá znásobit. Upusťme tedy od tradiční opakování fráze o třikrát svatém Bohu. Bohu nelze přidávat svatosti jako důstojníkům hvězd na výložkách.

U Boha je také vyloučena „evoluce“, tj. vývin z nižšího stavu na vyšší, neboť Boží svatost není jenom přivlastek Jeho bytosti, ale Jeho základní podstata. On prohlásil o sobě: „Já Hospodin se nemění“ (Mal 3:6)! A také čteme: „U něho není proměnění“ (Jk 1:17). On je „JSEM, KTERÝ JSEM“ (Ex 3:14). To také znamená, že On je svatý, protože svatost z Něho pochází. A je DUCH i LÁSKA a ne pouze „duchovní“ nebo „laskavý“.

ed u

ODPUŠTĚNÍ

Jako dvanáctiletý chlapec měl jsem velice rád své rodiče. Navštěvoval jsem gymnázium, ale na učení jsem byl líný. Ani nevím, jak k tomu došlo, ale zapletl jsem se do sítě lží.

Začalo to nevinně. Napsal jsem špatně domácí úkol a dostal jsem proto špatnou známku. Učitelé začali pozorovat zhoršení mých vědomostí, proto mne častěji zkoušeli a kontrolovali všechny úkoly. Neměl jsem však velkou chuť dohánět zanedbané účivo.

Aby otec nejistil mé špatné známky, zhotoval jsem v noci nový sešit, do něhož jsem červeným inkoustem zapsal výborné známky a padělal podepisy učitelů. Otec viděl sešit s „nádhernou cenzurou“. A tak z jedné lží vyrůstaly další, až můj mladý život by naplněn jen samým „retušováním a švindlováním“. Sit lží se rozrůstala. Zmocnil se mne jistý druh paniky. O kolik pohodlnější bych to měl, kdybych dělal jenom své úkoly a nemusel vysedávat v noci a psát druhé sešity nebo fałšovat omluvenky! A k tomu se schylovalo k vánocům ...

Rodiče si lámalí hlavu nad tím, jak by mne a mým dvěma sestrám udělali radost. Sestry si radostně hrály, ale já jsem byl smutný ze svého zpacaného života. Jak se z toho dostat? Prasklo to na Štědrý den. Sestry si hrály s míčem

a já seděl smutný ve své světničce. Pak přinesl otec poštu. Za několik minut se dvěře mé světničky otevřely, vešel otec a klidně mi řekl: „Pojd do mé pracovny!“ Srdce mi bouchalo až někde v krku. Na stole ležel otevřený dopis. Ihned jsem poznal písmo svého třídního učitele. Co jenom mohl napsat? Otec mi podal dopis a během doby, co jsem ho četl, sedl si na židli. Bylo to jen několik ráků, ve kterých učitel prosil otce o vysvětlení příčiny mého slabšího prospěchu v poslední době.

„Pojd, sedni si ke mně a vypravuj“, řekl mi otec.

Nyní jsem musel s pravdou ven. Z mého srdce se vydraly všechny ty podvody, lži a lenost. Sám jsem se zhroutil nad svými činy. Kéž bych se raději propadl! Vedle mne seděl můj milý tatínek, který mi denně prokazoval lásku a ted jsem viděl, jako by ho přikryl temný závoj hlubokého smutku. Skončil jsem se svým přiznáním. Otec byl pořížen do sebe. Mezi námi leželo strašlivé ticho. Jen zvenčí bylo slyšet veselý smích mých sester. Pak se otec zvedl a řekl:

„Ty budeš hřebíkem do mé rakve! Nyní jdí!“

Slyš mi teklý po obličeji, když jsem stoupal po schodech do mé světničky. Sestry se na mne vylekaně dívaly. Mechanicky jsem se svlékl a lehl si do postele. Nikdo mě nezavolal k večeři. Ostatně jsem na ni ani neměl chuti. Později jsem zaslechl, jak moje matka zpívá se sestrami vánoční písničku. Povzdychl jsem si a pochopil, že hřich vylučuje z obecenství a osamocuje. Byl jsem bezmezně zoufající sám nad sebou. Zdálo se mi, že ani pes by nevzlal ode mne kousek chleba. Můj otec se již nebude veselé usmívat, žádný člověk mne již nebude mít rád.

Byla pozdě v noci. Ještě jsem nespal. Všichni, kromě otce již byli v posteli. Zaslechl jsem obvyklý šum, když otec odcházel ze své pracovny do ložnice. Jeho kroky zamířily ke mně. Co se stane? Vyžene mne z domova? Zatajil se mi dech. Otec stál tiše přede mnou a zašeptal: „Spiš!“ Já jsem však nebyl schopen odpovědi. Otec položil ruku jemně na moji hlavu a řekl: „Jsi rád, že je teď všechno vysvětleno?“ Sehnul se a já jsem pocitil jeho polibek. Pak odešel.

Ležel jsem jako přimrazený, ale přece bych byl rád vyskočil a vzal otce kolem krku se slovy „Můj milý tatínlku!“. Než jsem k tomu nabyl odvahy, slyšel jsem jen zavírání dveří. Pocitil jsem však blaženosť. Odpuštěno, odpuštěno, nyní bude všechno jiné, nové.

Přištěho dne zašel otec za učitelem. Nevím, co si řekli. Já jsem se však dal do učení a o velikonocích jsem již měl dobré známky. Můj otec mi nikdy nepřipominal ono pobluznění. Bylo zcela odčiněno, dluh byl odpuštěn, „hozen do mořských hlubin“, jak praví Bible. O mnoho let později jsem poznal odpuštění, kterým mi Bůh v Pánu Ježíši odpustil všechny hřichy. Přitom jsem si vzpomněl na tento příběh z mládí.

př. L. K.

Jedným z najpůtavějších dôkazov inšpirácie Bible je velké množstvo vedeckých pravd, ktoré v nej ležali skryté po tridsať storočí alebo i viacej, ktoré boli objavené podnikavostou človeka v niekoľkých posledných storočiach, alebo dokonca len rokoch. Pozrieme sa na niektoré z nich.

NA POLI ASTRONÓMIE

Tisícky rokov mnoho učených ľudí zamestnávalo sa spočítavaním hviezd a súhvezdi. Pred objavením ďalekohľadu v 17. storočí počet hviezd, ktoré bolo možné voľným okom pozorovať, považoval sa za konečný. Veľký Ptolemaios ich stanovil na 1.056, Ticho de Brahe na 777 a Kepler ich napočítal 1.005. Tento počet sa odvtedy úžasne zväčšil, prirodzene použitím ďalekohľadu a koniec ich množstva ani z ďaleka nie je na obzore. Teraz poznáme dobre vyše 100 biliónov hviezd len v našej galaxii a takých galaxií sa predpokladá, že existujú bilióny. Nezostáva nám nič iné, ako v tejto súvislosti povedať so žalmistom: „Ked vidim nebesia, dieľo tvojich prstov, mesiac a hviezdy, ktoré si stvoril, myslím si: Čo je smrteľný človek, že pamätaš na neho a syn človeka, že ho navštievuješ!“ (Ž 8:4-5).

Je to skutočne tak, s čím dnes súhlasí mnoho astronómov, že ľuďom nie je možné spočítať všetky hviezdy. Toto nebolo možné vedcom pred niekoľkými storočiami, ale Biblia opakuje toto tvrdenie znova a znova. Jeden z takýchto príkladov nachádzame u Jeremiáša 33:22: „Ako nikto nespočíta vojska nebies...“ Na iný príklad sa môžeme pozrieť do knihy Joba 26:7 — „...zavesil zem na ničom“. Znie to úžasne, ako veda 20. storočia! Nikto nevie, čo je a prečo existuje čaro gravitácie. Je to len pojem, ktorý sa vymyslel na to, aby sa mohli vysvetliť určité pozorované javy. Vpravde, moderná veda nie je schopná nič pridať ani nič odobrať z tohto starodávneho Božieho prehľásenia, že Boh zavesil zem na ničom.

Premýšľajme tiež o Božom výroku u proroka Izaiáša 40:22: „On je to, ktorý sedí nad kruhom zeme!“ Slovo preložené ako „kruh“ je hebrejským výrazom „khug“, ktorého presnejší preklad znamená „gúľaťosť“, alebo „okrúhosť“.

Predmetom zábavy kritikov Biblie bol po dlhé časy Žalm 19. Hovoriac o slnku, žalmista píše: „Od jedného konca nebies je jeho východ a na ľah druhom konci jeho západ a neto ničoho, čo by sa mohlo ukryť pred jeho horúčostou“ (v. 7). Tito kritici tvrdili, že pisatel žalmu zrejme veril v starovekú predstavu, že slnko obieha okolo zeme. Tento útok je nespravedlivý, lebo my stále používame slová a výrazy toho istého druhu preto, lebo z nášho prirodeného pohľadu slnko skutočne vychádza ráno, putuje po oblohe a večer zapadá. Celá veda námornej a technickej astronómie je založená na predpoklade, ktorý sa používa lebo je vhodný, že zem je stredom veľkej nebeskej sféry, po povrchu ktorej v určených dráhach sa pohybujú slnko, mesiac, planéty a hviezdy. Toto tvrdenie obстоí do tej miery, pokial je vhodné pre praktické použitie. Na tomto predpoklade môžu sa rysovať dráhy, určovať postavenia a dosahovať výsledky pri iných použitiach.

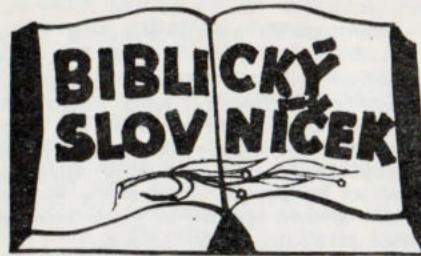
Žalmistové slová však môžu mať hlbši, vedecky pravdivejší význam, ako tento. Mnohí astronómovia sú dnes toho názoru, že slnko so svojím celým slnčeným systémom, skutočne sa pohybuje vesmírnym priestorom úžasnej rýchlosťou, pri- blízne 1,152.000 km za hodinu na takej obrovskej dráhe, ktorú je možno absolvovať pri tejto rýchlosťi len za vyše dva milióny storočí. Ba čo viac, je pravdepodobné, že i celá naša galaxia sa tiež pohybuje vzhľadom na iné galaxie. Okružná cesta slnka je z jedného konca nebies na druhý (Ž 19:7)! Kto na základe tohto výroku Fisma môže obviníť svätého Ducha z ignorovania modernej astronómie?

Je to slávne si uvedomiť, že ten Veľký Astronóm, ktorý postavil všetky hviezdy a vesmíry hviezad na ich určené dráhy a ktorý podľa Žalmu 147 „...počítal počet hviezd a každú z nich volá menom“, je ten istý, ktorý pozval teba i mňa do večného života v Kristu Ježíšovi.

prípr. -Ip

- ◆ **Nezávislosť:** Kdo se vzdaluje od závislosti na Bohu, dostane se do závislosti na člověku. (V souvislosti s podobenstvím o ztraceném synu.)
- ◆ **Stárnutí:** Je dobré včas a brzo oddeliť se od zemského, protože později se k tomu nedostává sil.
- ◆ **Děkování:** Je to zázračný lékařský prostředek proti všem náporům nespokojenosti, starosti a trudnosťnosti.
- ◆ **Probuzení:** Je nebezpečné zůstat ležet, když jsme se probudili.
- ◆ **Věčnost:** Postavení, které budeme zaujmít ve věčnosti, bude záviset na tom, jaký vztah k ní zaujmeme na zemi.

W. J. Oehler

Uvádíme dvojici pojmu na ukázku, že i takto je možno nás slovníček učinit rozmanitějším a obohatit jej.

Sláva vykoupení

Pojmu „vykoupit“ bylo v myšlení starého Izraele tak hojně používáno, že měl pro tento pojem dvě slovesa: A) GaAL = vykoupit; požadovat zpět; a B) PaDaH = vykoupit cenou; osvobodit. Mojžíš ve svém chvalozpěvu zdůrazňuje, že Věčný vládce (JaHVéH) svůj lid vykoupil (A), vyžádal si ho zpět, aby ho svou silou přivedl k přibytku své svatyně (2M 15:13). To byl účel vykoupení z Egypta. Je možno zdůraznit i objektivnost tohoto Božího díla. Nedalo se popřít, že se Izrael vskutku rozešel s Egyptem. Jinde je položen důraz na to, že žádné falešné proroctví nemá Izraele svést na scestí, protože byl vykoupen za cenu (B) a osvobozen (5M 13:6). Když se lidé sami osvobozují z nějakého otočití, je to placeno cenou často i nejlepších lidí, tj. cenou jejich života. Kdyby byl Mojžíš sám podnikl akci vykoupení z Egypta, zaplatil by to svým životem. Ale Bůh ho potřeboval na poušti ještě 40 let, proto se výkupním stala symbolicky krev zabítych beránků – předznamenání krve Kristovy. Izrael měl pamatovat, kdo ho vykoupil (5M 15:15). Vykoupení lidé (A) mají být vděčni tomu, kdo je vykoupil (Ž 107:2). Nemají se bát, protože si je vyžádal zpět (A) Věčný vládce, jehož souhrn sil je nad možnost naší představy (Iz 43:1, 11–13). Vykoupení – to byl v Izraeli pojem, spojený s očekávaným příchodem Mesiáše - Krista (Lk 1:68; 2:38; 24:21); proto stačilo, že Pán Ježíš se jednou zmínil o tom, že se jeho život stane výkupním (řec. lytron –Mt 20:28) za mnohé.

Rečtina N. Z. má v této souvislosti dokonce tři slovesa: a) agorazein = kupovat; b) exagorazein = vykupovat; c) lytrústhai = vyřizovat výkupným. Kristus nás vykoupil (b) ze zlořečenství Zákona,

abychom zaslíbení Ducha přijali skrze víru (Ga 3:14–14). Toto vykoupení má tedy zcela určitý účel. Člověk sám nemůže Zákon naplnit. Ale když se mu dostane zaslíbeného Ducha, pak ho tento Duch naučí všemu, co patří k příkazům Kristovým, jež jsou Božím doplněním Zákona (Mt 5:17–48; J 12:49; 14:26). To nejsou příkazy, které se mají zcela odkládat až na dobu 1000-letého Kristova království. Pak budou sice platit všeobecně, ale teď jsou již platné pro jeho věřící lid (R 12–15, 1:13). Nic si tu nezastřejme, protože Kristus Ježíš své věřící vykoupil (a) z veškeré nepravosti, aby to byl zvláštní lid, dbalý dobrých činů; jsou vykoupení (a) jeho drahou krví z marného tradičního chování, aby skre Ducha byly poslušnosti pravdy očištěny a mohly se vespolek milovat z čistého srdce, jsouce znovuzrozeni skrze živé Slovo Boží (It 2:14; 1Pt 1:18–23). V tom je přece v podstatě sláva celého vykoupení. I podle S. Z. mó pojem osvobození výkupným (hebr PeDuOT) u Věčného vládce hojný obsah, protože ON vykupuje a osvobozuje (B) rovněž z nepravosti, hříchů, scesti, bludů apod. (Ž 130:7–8). Takto dává vzházení své slávě nad svým lidem.

Sláva, hebr. KaBOD, to je mnoho světelného lesku nebo ohromná záře lesku. Lidé slávu napodobují tím, že osvětlují města stovkami světelých těles, že na slavnostech hoří desítky žárovek. Tako je možno něco oslavit: neči narozeniny, nějakou významnou událost apod. Ale kdo by chtěl oslavit Boha a jeho dílo vykoupení leskem svého světla, byl by podoben kosmonautům na měsíci, kteří by leskem měsíce chtěli oslavit slunce. Dokud nemáme jiné sloveso místo slovesa „oslavit“, měli bychom ho používat opatrně a jenom ve vztahu Boha k lidem. Bůh může svého věrného služebníka oslavit, tj. ozářit leskem svého světla, ale my nemůžeme nic učinit k slávě Boží; můžeme něco učinit jenom k jeho cti a chvále. Proto jsou místa v Bibli, kde původní text říká: „velebte nebo chvalte Boha“, nesprávně přeložena slovesem „oslavujte“. Nemůžeme-li nic přidat k velikému lesku sluneční záře, tím méně můžeme přidat něco k lesku Božího vykoupení. Sláva vykoupení, to je zcela dílo Boží. Ap. Pavel se v této souvislosti vyjadřuje tak, že jsme se všichni bez rozdílu zatoulali na hříšná scestí, takže se nám nedostává slávy Boží, ale vy-

koupením, jež se stalo v Ježíši Kristu, býváme jeho přízní **zdarma** učiněni správnými lidmi. Co by to bylo platné, kdybychom byli jen vyhlášeni jako správní lidé, ale ve skutečnosti bychom žili a jednali nesprávně!

Právě proto jsme zdarma vykoupeni a spaseni, **abychom** byli „správnými lidmi“, jakými máme být. Na to reformátoři 16. století příliš málo myslili. V tom se jim nepodobejme! Kolik peněz by mnozí lidé dali za injekce, které by jejich zlou, hněvivou, zákeřnou, žárlivou, závistivou anebo bážlivou, nerozhodnou, stísněnou, rozpačitou povahu změnily v povahu, jakou člověk mít má! A hle, Kristovo vykoupení **zdarma** mění lidskou povahu! Jestliže tako sláva vykoupení chybí, pak není divu, že přijde nějaký filosof Nietzscheova for-

mátu a řekne: „Abych uvěřil ve Vykupeitele tzv. vykoupených lidí, musel by být jejich život mnohem vykoupenější“. A mimoto vznikají takto předpoklady pro zhoubné rozkoly a sektářství mezi křesťany, protože se pak dopřává sluchu neprávnímluvčím a kazatelům, kteří „zapeří Pána“, jenž je vykoupil (viz varování Petra 2Pt 2:1). Křesťané se uchrání sektářství pouze tehdy, když nebudou ani slovy ani činy zapírat svého Vykupeitele. Pak budou i přes hranice svých sborů tvorit s jinými vykoupenými pravou jednotu víry, lásky a naděje. Pamatujme stále na cenu, jaká byla zaplacená za naše vykoupení (Ef 1:7; Ko 1:14; 1Pt 1:19). Tento důraz je položen i před trůnem Beránkovým (Zj 5:9). H. J.

SVĚTOVÝ KONGRES MÍROVÝCH SIL

proběhl v Moskvě v posledním říjnovém týdnu za účasti 3200 registrovaných delegátů a asi 1000 neregistrovaných. Tito delegáti zastupovali 1100 různých společenských i náboženských organizací a korporaci ze 143 zemí světa.

Hlavní pozornost delegátů se soustředila na projev L. I. Brežněva, který mimo jiné zdůraznil:

1. zásadu mírového soužití dvou různých světových ekonomických soustav, ale též
2. zásadu boje proti konzervaci dnešních nespravedlností – proti bídě a hladu, tříděním rozdílům, vykořisťování a kolonialismu,
3. zásadu vzájemného respektování svrchovanosti a nevměšování do záležitostí druhých států, ale též
4. zásadu důsledného boje proti jakýmkoli pokusům rozvracení socialistického zřízení a zneužívání mírového soužití k oslabování socialistického tábora.

V souvislosti s tím odsoudil jménem všech mírumilovných lidí celého světa násilnost protilidové vojenské junty v Chile, izraelské mocenské okupování území arabských států a jeho protihumánní postoje vůči jejich arabskému obyvatelstvu, jakož i neblahou reakční politiku Číny.

Velký ohlas měl řečníkův výklad komunistického pojednání „boje za mír“ – jako boje za uznání práva všech národů světa volit si svobodně společenské zřízení, jaké si přejí, a názor, že teprve ve světě zbaveném hmotné bidy a jakékoliv formy násilí, útlaku a vykořisťování lze hovořit o opravdovém trvalém míru a pokoji.

My, věřící lidé, v možnost takového světa nejen věříme, ale pro něj i pracujeme a ze slova Božího víme, že tato opravněná tužba všech lidí se podle Boží vůle také slavně naplní (viz Iz 2:1–5; 11:1–9; R 8:19–22).

V básni „Pozri sa hore Homo Sapiens!“, uveřejněné v minulém čísle, byly ve druhé části (oddělené čarami) vynechány 4 řádky. Prosíme Vás, abyste si do vzniklých mezér tyto řádky zapsali:

- do 1. mezery: (za „manžel a hlava rodiny“)
bezvadne ovládal abecedu kresťanstva
— do 2. mezery: (za „povedla prázdného života“):
Bola to žena - sestra středních roků
— do 3. mezery: (za „vedel pomocť“):
vedel urobit skoro všetko, čo vzal do rúk.
Nevedel dvadsať roků odpustil maličkost.

Současně se tímto omlouváme našim čtenářům i autorovi.

O
P
R
A
V
A

Byt se mi dostalo jít přes
údolí stínů smrti, nebudu
se báti zlého, nebo Ty se
mnou jsi.

Žalm 23; 4.

20. října 1973 byl tomu rok, kdy ukončil svoji pozemskou pouť bratr Jenda Franěk z Brna - Horních Heršpic v mladém věku 30 let. Deset let svého života náležel Pánu Ježíši Kristu, v Němž učil jako ve svého osobního Spasitele, v Něm se radoval, Jej vyznával a na Něm očekával v plné jistotě věčného života. Když přišel poprvé mezi nás, byl již jeho krok vratký následkem těžké a nevyléčitelné choroby, kterou trpěl od 12 let, ale tím více se upevňovaly jeho kroky viry za Pánum. Když už nemohl navštěvovat shromáždění pro svoji nemoc, tím větší byla jeho radost z každého setkání s dítkami Božími. Čtyři a půl roku před smrtí byl upoután na lože a nesl tiše a trpělivě porušení svého těla s radošným očekáváním a výhledem do věčnosti, kde již nebude nemoci, ani bolesti, ani pláče.

Připravovali jsme rozhovor s milým Jendou pro čtenáře Živých slov, ale dříve než se to uskutečnilo, Pán si ho k Sobě povolal. Bereme to z rukou Božích a aspoň těmito několika řádky Vás seznamujeme s bratrem, který zanechal jasné svědectví ve vzpominkách věřících na Brněnsku.

Rád psával skromné, ale vroucí veršiky, z nichž vyjímáme:

Pane Ježíši náš drahý,
jak nás velmi miloval —
proto jsi se na nás všecky
hríšníky obětoval.
Musíme Ti chválou vzdávat
za vše co jsi udělal,
obdivovat, že jsi zemřel —
pro nás slavně z mrtvých vstal.

X
Bez Pána Ježíše já nechci být,
v míru a pokoji s Ním toužím žít.
Nejhezčí koutek u Pána mám,
tam chodím zvečera vždycky sám.
Tam si rád zpívám, pokoj tam mívám,
když jsem u Pána jen a jen sám.

Za všechno Ti děkujeme,
Spasiteli — Pane náš,

víme že jsi pořád s námi
a ve všem nám pomáháš.
I když na nás nemoc přijde,
vždy se Tobě klaníme,
víme, že nás opatruješ,
proto se Tě držíme.
Ať je nemoc sebevětší
drahý Pane Ježíši,
kdo si přečte Tvoje slova
ten se jistě potěší.
Čtu Tvé slovo v nemocniči
vždy na Tebe myslívám,
ukazuješ mi tu cestu
po které já jítí mám.
Máme po ní jítí všichni
vždyť Ty jsi ten nejvyšší
a když něco potřebujiem
víme, že nám nejbližší.

Dňa 16. mája t. r. Pán povolal do svojho nebeského domova milého bratra **Ondreja Čierného** vo veku 75 rokov. Svoj život zveril do ruk Pána Ježíša pred 50 rokmi a verne Ho vyznával. Nemocničné lôžko bolo v posledných rokoch jeho života častým údelom, kde využíval príležitosti svedectva o Pánu Ježíšovi.

Na pohrebnom zhromaždení v Borcovej z Božieho slova slúžili bratia Žarnovický, Kostra a Meitner. Spevácky zbor z Batizoviec dojemne zaspievavanou piesňou „Nové nebe aj zem nová...“ prišomu prítomným, že Pán odvolal milého brata tam, kde „bôľov už tam nebude, noci už tam nebude, smrti už tam nebude v ríši věčných krás“.

OTÁZKY PRO PÍSMÁKY

V následujícím textu jsou informace

o osmnácti osobách Starého zákona.

O každé osobě jsou uvedeny tři

informace. Pokuste se podle nich určit,

o které osoby se jedná.

1. a) Byl velkým vojevůdcem,

b) zabil králova syna,

c) sám byl zabit u oltáře.

2. a) Postavil si pomník,

b) bojoval proti svému otci,

c) měl dlouhé vlasy.

3. a) Byl neznámého původu,

b) byl knězem Boha silného
nejvyššího,

c) obdržel desátek od známého
patriarchy.

4. a) zapírala, že se smála,

b) měla jediného syna,

c) její hrob stál 400 lotů stříbra.

5. a) Zapomněl, co se mu zdálo,

b) postavil zlatý obraz,

c) sedm let mezi zvířaty

6. a) měl bláznivé jméno,

b) jeho žena byla opatrňá

a krásná,

c) před smrtí zkameněl.

7. a) byla moábského původu,

b) sbírala na cizím poli klasy,

c) byla prababičkou statečného
krále.

8. a) spustila svého manžela v koší,

b) byla vdána za dva muže,

c) neměla žádné děti.

9. a) Byl oblíbenec slavného

perského krále,

b) vedl koně ulicemi města.

c) byl oběšen.

10. a) Byl královským čišníkem,

b) příslušel mu titul Tirsata,
c) odmítl se skrýt před nepřátele
v chrámu.

11. a) Psal dopis králi Jehoramovi,

b) byl chlupatý a nosil kožený pás,

c) prosil Boha o obživení mrtvého
dítěte.

12. a) Byl prorokem za krále Jozafata
a Joramem.

b) vytáhl sekuru z hluboké vody,

c) prozrazenoval izraelskému králi
zámezry syrského krále.

13. a) Napsal přirodopisnou knihu,

b) navštívila jej cizí královna,

c) vozili mu zlato z Ofir.

14. a) Pásly dobytek svého tchána,

b) seděl na kameni se vtaženýma
rukama,

c) zemřel na hoře Nebo.

15. a) Jeho hůl, proměněná v hada,
sežrala ostatní hady vzniklé
z holí,

b) dva jeho synové uhořeli,

c) na jeho holi vyrostly mandle.

16. a) Byl neprávem vězněn ve věži,

b) ve svých třiceti letech dosáhl
nejvyšších státních pocit,

c) jeho kosti byly po 400 letech
přenáseny.

17. a) Neovládal svou pravici,

b) přinesl dar,

c) zabil dýkou (mečem) tlustého
muže.

18. a) Bůh k němu v noci mluvil, aby
nešel s moábským králem,

b) byl zabit mečem spolu s pěti
madianskými králi,

c) bil svou oslici.

-tp

Vyuštení biblických hádanek 5. čísla:

1. HŘEBENOVKA:

Tajenka: SVÍCE NOHÁM MÝM JEST SLOVO TVÉ

1. Sodoma (Gn 19:1-28). 2. Izaiáš. 3. Etaním (1Kr 8:2). 4. Oslice (Lv 22:21-35).

5. Abakuk. 6. Mojžíš (Ex 5:1). 7. Macedo (Joz 10:10). 8. Esebon (Gn 46:16).

9. Tadmor (1Kr 9:17-19). 10. Lamech (Gn 5:25). 11. Věřící (Ž 31:24). 12. Truhla
(Ex 25:10-16). 13. Efrata (Gn 35:19).

2. ČTVERCOVKA:

1-A Aza (2Pa 14:11). 2-B Arach (Ezd 2:5). 3-C Izachar (Gn 30:17-18). 4-D Achad
(Gn 10:9-10). 5-E Had (Lv 21:6-9).

Z OBSAHU ŽIVÝCH SLOV '73

BIBLICKÉ VÝKLADY

- Dostačujúci Pán (3)
- Kde sú mŕtvi? (4, 30, 58, 89)
- Jalovec a Ty (5)
- MANA (9)
- Veriaci a jeho fyzické telo v budúcom živote (13)
- Nad otázkami našich čtenárov (19, 86)
- Potešujme sa (25)
- Probuzení pod jalovcem (27)
- Súd nad svetom (31)
- Co je hřich ve svetle Písma (33)
- Obecenstvo (36)
- Jeskyně na Orébě (49)
- Viera je viac ako dôvera (51)
- O vyvolení (52)
- Nevyslyšané modlitby (56)
- Kdo má uši slyš, co Duch praví cirkvím (62)
- Pamiatka smrti Pánovej a duchovný stav (73, 102, 135)
- Nás rádce (75)
- Před Hospodinem (76)
- Význam Ježišovy krve ve svetle Písma (79)
- Tlejúci knôt (81)
- Trojí pokušení (91)
- Tri kroky v spasení hriešnika (92)
- Kresťan, Božia nádoba (94)
- Biblický slovníček (95, 118, 142)
- Hospodín jde lidským životom (97)
- Biblická jména ve svetle Písma (104)
- Základy biblického učení (107, 131)
- Ktorého sinavicami ste uzdravení (111)
- O očišťování (114)
- Ktorých predvedel . . . , tých oj oslavil (121)
- Boží ctitelství (124)
- Opravdu je Bůh třikrát svatý? (134)

ÚVAHY A RADY

- Práni do nového roku (1)
- Priamu cestu (2)

- Od apoštola k dnešku (15, 38)
- Dopisy pro vás (21, 66, 96, 117)
- Bezbožnosť a pobožnosť (35)
- Kresťan a rodina (41, 68)
- Únavu z kresťanství (43)
- Jak vznikaly duchovní písne? (45, 70)
- Viete, že plácom rozprávame o sebe? (53)
- Žalm 73 (54)
- Slova Boží a dějiny (65)
- Prach a popol (78)
- Kresťan a práca (82)
- Odpovědnost služby (85)
- Můj bůh je příroda (94)
- Vyvolen ke službě králi (101)
- Ako môžem zvíťaziť nad starosťami? (106)
- O zasnoubení (115)
- Naše Skála (123)
- Babylonská věž (127)
- Samota (128)
- Vhodné slovo (130)
- Napsané je (139)
- Moderná veda v Biblia (141)

SVĚDECTVÍ

- Bůh není vinen (8)
- Svědectví (32)

ZÁZITKY

- Láska je dobrativá (44)
- Provždy pryč (44)
- Přistižení při činu (87)
- Odpustění (140)

BÁSNĚ

- Láska povedala Nenávidím (12)
- Proč Pane? (36)
- Nezvestná sa volá Radosť (60)
- Modlitba (84)
- Ty pojď za mnou (84)
- Pozri sa hore Homo Sapiens (112)

Drazí,

v závěru letošního roku Vás srdečně pozdravujeme s přáním nového rozhodnění Boží milosti i v příštích dnech roku 1974, abychom je mohli prožít v míru a v radosti, která by naplněovala naše domácnosti, pracoviště a každé obecenství s Pánem i vykoupenými. A tato radost Hospodinova ať je naší silou k opravdovému životu víry, lásky a naděje, k službě Bohu a lidem.

Vaše redakce